

**SLUŽBENI VJESNIK
POREČKE I PULSKE BISKUPIJE**

Godina LXX. 2019. broj 1.

Izdaje:

Biskupski ordinarijat u Poreču

Dobrilina 3, 52440 POREČ

Uredio:

Sergije Jelenić,

kancelar

tel.: +385 (052) 432 064

faks: +385 (052) 451 785

e-mail: biskupija@ppb.hr

kancelar@ppb.hr

ISSN 1331 – 761X

KAZALO

Isusovo uskrsnuće - naša je radost	3
SVETA STOLICA.....	5
Poruka Pape Franje za 27. Svjetski dan bolesnika	7
Poruka Svetoga oca Franje za korizmu 2019.	9
Poruka Pape Franje za 53. Svjetski dan sredstava društvene komunikacije.....	11
Poruka Pape Franje za 56. Svjetski dan molitve za zvanja	14
HRVATSKA BISKUPSKA KONFERENCIJA.....	17
Poruka za Dan života 2019.	19
Komisija hrvatske biskupske konferencije „Iustitia et pax“.....	21
POREČKA I PULSKA BISKUPIJA	23
Korizmeni susreti.....	26
Prijavnica za tečaj župnih animatora	27
Korizmena duhovna obnova	28
Razrješenja i imenovanja svećenika - premještaji	28
Za rekolekciju.....	29
Veliki četvrtak.....	30
Veliki petak	30
VAŽNIJI DOGAĐAJI I VIJESTI IZ ŽIVOTA BISKUPIJE	31
Proslava Dana posvećenog života u Svetvinčentu	33
„Heroje i svece pamtimo po ljubavi i žrtvi“ - proslava sv. Blaža u Vodnjanu.....	34
Vjeronaučna olimpijada u Žminju	35
Biskupijska duhovna obnova za župne suradnike	36
Četiri desetljeća neokatekumenskog puta u Istri	37
Hrvatski Caritas za izgradnju kuće obitelji Marinić u Istri	39
Cvjetnica u Poreču.....	40
Misa Posvete ulja u Poreču	41
Misa Večere Gospodnje u Poreču	42
Veliki petak u Puli	43
Vazmeno bdjenje u porečkoj katedrali.....	44
Uskrs je temelj naše vjere.....	45
Put Marije Magdalene do vjere u uskrsnuće.....	46

ISUSOVO USKRSNUĆE - NAŠA JE RADOST USKRSNA PORUKA 2019.

„Tada uđe i onaj drugi učenik koji prvi stiže na grob i vidje i povjerova. Jer oni još ne upознаše Pisma da Isus treba da ustane od mrtvih.“

Uskrsno jutro zbunilo je mnoge. Isusov grob je otvoren i prazan. Marija Magdalena javlja Petru i drugom učeniku kojega je Isus ljubio. I oni zbunjeni otrčase do groba. Prvi uđe Šimun Petar. Tada uđe i onaj drugi učenik i vidje i povjerova. „Jer oni još ne upознаše Pisma da Isus treba da ustane od mrtvih.“

Da, Pisma su najavljivala da će Isusov grob već treći dan nakon smrti ostati prazan. Sam je Isus i učenicima i mnoštvu govorio o svojoj proslavi i pobjedi nad smrću. Isus je uskrsnuo. Živ je! I zato je njegov grob prazan i otvoren, jer u njemu nema više smrti. A Životu nije mjesto u grobu.

Bog iz ljubavi prema čovjeku i nakon njegova grijeha i pobune protiv Boga, šalje na svijet svoga Sina Isusa Krista koji je ponizno prihvatio biti malen i neznatan. Za njega Pisma svjedoče da je prošao zemljom čineći dobro i ozdravljajući. Pozivao je sve da ga slijede, da zajedno s Njime nadvladaju svako zlo, muku i smrt i da uđu zajedno s Njime u život.

On to jednako i danas nastavlja činiti po svojoj Crkvi, po Pismima, po apostolima i njihovim suradnicima, jer hoće da se svi ljudi spase. Crkva se i danas istinski trudi izvršiti primljeno poslanje: navijestiti svakom stvorenju ljubav Božju i pokazati put koji vodi spasenju.

Kao što se progonilo glasnike Božje i prije i poslije Isusova dolaska na zemlju, kao što se progonilo i samoga Isusa i pribilo na križ, tako se i danas Crkva proganja u mnogim sredinama. Zlo neće nikada nadvladati dobro, smrt neće vladati nad životom jer je Isus svojom mukom i smrću nadvladao svako zlo, pobijedio smrt, uskrsnuo je i živi. Zato i danas njegova Crkva s ponosom i neustrašivo Riječju Božjom naviješta spasenje svijetu, nudi mir, budi nadu i uvodi u život.

Isusovo uskrsnuće je najznačajniji događaj u povijesti čovječanstva. Smrt je uništena. Isus svakome koji ga vjerom prihvaća i slijedi, daje sigurnost života vječnoga i garanciju da će i njegov grob, poput Isusova, biti otvoren i ostati prazan. Isus daje i garanciju da će na životnom putu biti s onim koji želi biti njegov i dati mu snage za nošenje životnog križa po kome se dolazi uskrsnuću.

Zato se Crkva kao Isusova zajednica ovdje na zemlji raduje svake godine proslavi Isusova uskrsnuća, slavi, Bogu zahvaljuje, miri se s Bogom i ljudima, nudi spasenje Božje. Dapače, Crkva i svake nedjelje slavi Uskrs, jer se okuplja u Isusovo ime, izgrađuje se i slavi Boga kao u slici onoga što će biti u Kraljevstvu Božjem gdje nam je Isus pripremio mjesto i gdje nas čeka.

Svim vjernicima i svim ljudima dobre volje čestitam sretan i blagoslovljen Uskrs uz obilje Božjeg blagoslova i mira.

✠Dražen, biskup

I.
SVETA STOLICA

PORUKA PAPE FRANJE ZA 27. SVJETSKI DAN BOLESNIKA 11. veljače 2019.

»Besplatno primiste, besplatno dajte!« (Mt 10, 8)

Draga braćo i sestre,

»Besplatno primiste, besplatno dajte!« (Mt 10, 8), riječi su koje je Isus izgovorio kad je slao svoje apostole naviještati Evanđelje, kako bi se njegovo Kraljevstvo širilo djelima besplatne ljubavi.

U prigodi XXVII. Svjetskog dana bolesnika, koji će se svečano slaviti 11. veljače 2019. u Kalkuti (Calcutta) u Indiji, Crkva, kao Majka sve svoje djece, osobito bolesnih – podsjeća nas da su velikodušne geste, poput one dobrog Samarijanca, najvjerodostojnije sredstvo evangelizacije. Briga za bolesnike zahtijeva profesionalnost i nježnost, izravne i jednostavne geste koje se slobodno daju, poput milovanja zbog kojeg se drugi osjećaju voljenima.

Život je Božji dar. Sveti Pavao opominje: *»Što imaš da nisi primio?« (1 Kor 4, 7)*. Upravo zato što je dar, život se ne može smatrati jednostavno svojinom ili privatnim vlasništvom, posebice u svjetlu postignućâ na polju medicine i biotehnologije koja bi u čovjeku mogla pobuditi napast da manipulira “stablom života” (usp. *Post 3, 24*).

Usred današnje kulture rasipanja i ravnodušnosti htio bih istaknuti da je dar kategorija koja najbolje odgovara izazovu današnjeg individualizma i društvene fragmentacije, dok istodobno promiče nove odnose i načine suradnje među narodima i kulturama. Dijalog, kao pretpostavka dara, otvara prostore i stvara mogućnosti za ljudski rast i razvoj koji mogu razbiti ustaljene sheme ostvarivanja moći u društvu. Darivanje se ne smije poistovjećivati s davanjem poklona, jer se može nazivati takvim samo ako uključuje sebedarje; ne smije ga se nipošto svoditi ni na puki prijenos nekog vlasništva ili nekog predmeta. Darivanje se razlikuje od poklanjanja darova jer uključuje slobodno sebedarje i želju za izgradnjom odnosa. Dar je, dakle, prije svega uzajamno priznavanje, koje je nezaobilazna značajka društvene veze. Dar je odraz Božje ljubavi, koja ima svoj vrhunac u utjelovljenju Sina Isusa i izlivanju Duha Svetoga.

Svaki je čovjek siromašan i potrebit. Kad se rodimo trebamo brigu naših roditelja da bismo preživjeli i tako u svakoj fazi i etapi života ostajemo na neki način ovisni o pomoći drugih i nitko se od nas neće moći nikada osloboditi toga da treba pomoć drugoga. Uvijek ćemo, kao “stvorenja”, biti svjesni svojih ograničenja pred drugim pojedincima i situacijama. Iskreno priznavanje te istine poziva nas da budemo ponizni i hrabro provodimo u djelo solidarnost kao krjepost prijeko potrebnu za život.

Ta svijest nas potiče na odgovorno djelovanje te da preuzmemo na sebe naš dio odgovornosti u promicanju dobra koje je i osobno i zajedničko. Tek kad se čovjek ne smatra svijetom za sebe, nego pojedincem koji je po svojoj naravi povezan sa svima drugima, koje na jedan iskonski način doživljava kao “braću”, moguće je u društvu u djelo provoditi solidarnost usmjerenu na opće dobro. Ne trebamo se bojati priznati da smo u potrebi i nesposobni dati si sve ono što nam je potrebno, jer sami i svojim vlastitim silama nećemo

uspjeti nadvladati sve naše ograničenosti. Ne bojmo se to priznati, jer se sâm Bog, u Isusu, prignuo (usp. *Fil* 2, 8) i nastavlja se priginjati nad nas i nad naša siromaštva da nam pomogne i daruje nam ona dobra koja ne možemo ni zamisliti.

U svjetlu svečane proslave u Indiji, s radošću i divljenjem želim podsjetiti na lik svete Majke Terezije iz Kolkate (Calcutte), taj uzor ljubavi po kojem je Božja ljubav prema siromašnima i bolesnima postala vidljiva. Kao što sam rekao u prigodi njezine kanonizacije »Majka Terezija je čitav svoj život bila velikodušna djelateljica Božjega milosrđa, svima pristupačna kroz prihvaćanje i obranu ljudskog života, onog nerođenog i onog napuštenog i odbačenog [...]. Priginjala se nad osobe na umoru, ostavljene da umru pokraj ceste, prepoznavajući dostojanstvo koje im je Bog dao; potrudila se da moćnici svijeta čuju njezin glas kako bi prepoznali svoju krivnju za zločin [...] siromaštva koje su oni sami stvorili. Za Majku Terezu, milosrđe je bila "sol" koja je davala okus njezinu radu; to je bila "svjetlost" koja je razgonila tamu mnogih koji više nisu imali ni suza da oplakuju svoje siromaštvo i patnju. Njezino poslanje u urbanim i egzistencijalnim periferijama ostaje i u našim danima rječito svjedočanstvo Božje blizine najsiromašnjima od siromašnih« (*Homilija*, 4. rujna 2016.).

Sveta Majka Terezija pomaže nam shvatiti da jedino mjerilo za djelovanje treba biti besplatna ljubav prema svima neovisno o jeziku, kulturi, etničkoj pripadnosti ili religiji. Njezin primjer nas i dalje vodi u otvaranju obzorja radosti i nade za sve one kojima je potrebno razumijevanje i nježna ljubav, a posebno za one koji pate.

Ljudska besplatnost je kvasac djelovanja mnogobrojnih volonterâ koji su vrlo važni na društveno-zdravstvenom području i koji na rječit način žive duhovnost Dobroga Samarijanca. Izražavam svoju zahvalnost i ohrabrujem sve one volonterske udruge posvećene prijevozu i pružanju pomoći pacijentima kao i svima onima koji organiziraju darivanje krvi, tkiva i organa. Posebno područje u kojem vaša prisutnost izražava brigu i pažnju Crkve je zaštita prava bolesnika, osobito onih koji su pogođeni bolestima zbog kojih moraju uzimati posebne lijekove. Želim također spomenuti velike napore uložene u podizanje svijesti i poticanje prevencije. Vaš volonterski rad u zdravstvenim ustanovama i domovima, koji se proteže od pružanja zdravstvene skrbi do pružanja duhovne podrške, od temeljne je važnosti. Njihovu blagodat uživaju bezbrojne osobe koje su bolesne, same, starije ili osobe krhke u tijelu ili duši. Pozivam vas da i dalje budete znak prisutnosti Crkve u sekulariziranom svijetu. Volonter je nesebični prijatelj s kojim se mogu dijeliti osobne misli i emocije; svojim strpljivim slušanjem on omogućuje bolesniku da od pasivnog primatelja skrbi postane aktivni sudionik i protagonist odnosa uzajamnosti koji može obnoviti nadu i potaknuti otvorenost za daljnje liječenje. Volonterski rad prenosi vrijednosti, ponašanja i načine života u čijem je središtu želja za darivanjem. To je također način da se zdravstvenu skrb učini humanijom.

Dimenzija besplatnosti trebala bi nadahnjivati poglavito katoličke zdravstvene ustanove, jer njihov rad resi evanđeoska logika, kako u razvijenijim tako i u najsiromašnijim dijelovima svijeta. Katoličke su strukture pozvane izražavati smisao dara, besplatnosti i solidarnosti, i to kao odgovor na logiku profita po svaku cijenu, davanja radi dobivanja i iskorištavanja u kojem se ne mari za ljude.

Pozivam sve, na svim razinama, da promiču kulturu besplatnosti i dara, koja je prijeko potrebna za prevladavanje kulture profita i odbacivanja. Katoličke zdravstvene ustanove ne smiju pasti u zamku da se u svome radu vode logikom pukog poslovnog upravljanja karakterističnog za poduzeća jer im to nikako nije svojstveno. One moraju više biti zaokupljene brigom za osobu no za profit. Znamo da je zdravlje relacijsko, ovisno o interakciji s drugima i zahtijeva povjerenje, prijateljstvo i solidarnost. To je blago koje se može u punini uživati tek kad se dijeli s drugima. Radost velikodušnog darivanja je indikator zdravlja kršćanina.

Sve vas povjeravam Mariji, *Zdravlju bolesnih (Salus infirmorum)*. Neka nam ona pomogne dijeliti darove koje smo primili u duhu dijaloga i uzajamnog prihvaćanja, živjeti kao braća i sestre pozorni na potrebe drugih, znati darivati velikodušna srca i naučiti radost nesebičnog služenja drugima. Svima s velikom ljubavlju jamčim svoju blizinu u molitvi i svima od srca upućujem svoj apostolski blagoslov.

Iz Vatikana, 25. studenog 2018.

Svetkovina Gospodina našega Isusa Krista Kralja svega stvorenja.

FRANJO

PORUKA SVETOGA OCA FRANJE ZA KORIZMU 2019.

»Doista, stvorenje sa svom žudnjom iščekuje ovo objavljenje sinova Božjih« (Rim 8, 19)

Draga braćo i sestre,

svake godine Bog nam, po Majci Crkvi, daje »da radosno čekamo vazmene blagdane, pokorom čistimo dušu, revnije se molimo i vršimo djela ljubavi te nas primanjem svetih otajstava obdari svojim božanskim životom« (Predslovlje korizmene, I). Na taj način možemo, od Uskrsa do Uskrsa, kročiti prema dovršetku onog spasenja koje smo već primili kao plod Kristovog vazmenog otajstva: »ta u nadi smo spašeni« (Rim 8, 24). Ovo otajstvo spasenja, koje već djeluje u nama tijekom zemaljskog života, dinamičan je proces u koji su uključeni također povijest i sve stvoreno. Sveti Pavao ide tako daleko da tvrdi: »stvorenje sa svom žudnjom iščekuje ovo objavljenje sinova Božjih« (Rim 8, 19). U vezi s tim želim ponuditi nekoliko razmišljanja da nas prate na našem putu obraćenja u predstojećoj korizmi.

1. Otkupljenje stvorenog svijeta

Proslava Vazmenog trodnevlja Kristove muke, smrti i uskrsnuća, taj vrhunac liturgijske godine, svake nas godine poziva na put priprave, svjesni da je naše suobličavanje Kristu (usp. Rim 8, 29) neprocjenjiv dar Božjeg milosrđa.

Ako čovjek živi kao Božje dijete, ako živi kao otkupljena osoba, koja dopušta Duhu Svetom da je vodi (usp. Rim 8, 14) i zna spoznati i provoditi u djelo Božji zakon, počevši od zakona upisanog u svom srcu i prirodi, on čini dobro također *svemu stvorenom* surađujući u njegovu otkupljenje. Zato sveti Pavao kaže da stvorenje ima kao neku vrlo snažnu želju za objavljenjem Božje djece; naime, da svi oni koji uživaju milost Isusova vazmenog otajstva dočekaju njegove pune plodove koji će potpuno dozrjeti u otkupljenju samoga ljudskog tijela. Kad Kristova ljubav preobrazi živote svetih u duhu, tijelu i duši, oni daju slavu Bogu te svojom molitvom, kontemplacijom i stvaralaštvom uključuju i druge stvorove u tu hvalu, kao što to na divan način pokazuje "Pjesma brata Sunca" sv. Franje Asiškog (usp. enc. *Laudato si'*, 87). Ali sklad nastao otkupljenjem u ovome je svijetu neprestano izložen prijetnji negativne moći grijeha i smrti.

2. Razorna moć grijeha

Naime, kad ne živimo kao djeca Božja često se ponašamo destruktivno prema našim bližnjima i drugim stvorovima – pa i prema sebi samima – budući da počinjemo, više ili manje svjesno, držati da možemo s

njima činiti sve što nam je volja. U nama tad prevlada neumjerenost: počinjemo živjeti životom kojim se krše granice koje naše ljudsko stanje i sama priroda traže da poštujemo i povoditi se za onim neobuzdanim željama koje se u Knjizi Mudrosti pripisuju bezbožnicima, to jest onima koji u svojim djelovanjima ne misle na Boga i nemaju buduće nade (usp. 2, 1-11). Ako nismo trajno usmjereni prema Uskrsu, prema obzoru uskrsnuća kao cilju, jasno je da se na kraju počne nametati logika izražena u sloganima: *želim sve i to odmah i ma koliko imao to mi nije dosta*.

Korijen je svakoga zla, kao što znamo, grijeh, koji je od prvog trenutka kad se pojavio među ljudima prekinuo naše zajedništvo s Bogom, s drugima i sa samim stvorenim svijetom, s kojim smo na određeni način povezani svojim tijelom. Raskidanjem zajedništva s Bogom narušen je također naš skladni odnos s okolinom u kojoj smo pozvani živjeti, tako da se vrt pretvorio u pustinju (usp. *Post* 3, 17-18). Grijeh vodi čovjeka do toga da se počinje smatrati bogom svih stvorova, da se doživljava njihovim apsolutnim gospodarem i da ih ne koristi za onu svrhu koju je htio Stvoritelj, nego za vlastite interese, na štetu stvorova i drugih ljudi.

Kad se napusti Božji zakon, zakon ljubavi, tada prevlada zakon jačega. Grijeh koji prebiva u ljudskome srcu (usp. *Mk* 7, 20-23) i očituje se kao pohlepnost i neobuzdana žudnja za životom u obilju, nebrige za dobro drugih, a često i za vlastito, vodi do izrabljivanja stvorenoga svijeta, osoba i okoliša, uslijed one nezasićne pohlepe u kojoj se svaku želju smatra pravom i koja prije ili kasnije uništava onoga kojim ovlada.

3. Ozdravljajuća moć pokajanja i opraštanja

Stvorenom je svijetu, stoga, prijeko potrebna objava djece Božje, onih koji su postali “novi stvor”. »Je li tko u Kristu, nov je stvor. Staro uminu, novo, gle, nastal!« (2 *Kor* 5, 17). Naime, zahvaljujući njihovoj objavljenju i *sam stvoreni svijet može “svetkovati Vazam”*: otvoriti se, naime, novom nebu i novoj zemlji (usp. *Otk* 21, 1). A hod prema Uskrsu upravo nas poziva da obnovimo svoje kršćansko lice i srce pokajanjem, obraćenjem i opraštanjem kako bismo mogli u punini doživjeti bogatstvo milosti vazmenog otajstva.

Ta “žudnja”, to iščekivanje svega stvorenoga ispunit će se o objavljenju sinova Božjih, to jest kad se kršćani i svi ljudi sa svom odlučnošću prepuste “porođajnim bolima” koje sa sobom nosi obraćenje. Svekoliko je stvorenje pozvano, zajedno s nama, izbaviti se iz »robovanja pokvarljivosti da sudjeluje u slobodi i slavi djece Božje« (Rim 8, 21). Korizma je sakramentalni znak ovog obraćenja. Ona poziva kršćane da dublje i konkretnije otjelovljuju vazmeno otajstvo u svom osobnom, obiteljskom i društvenom životu, i to prije svega postom, molitvom i milostinjom.

Post nas uči mijenjati naš stav prema drugima i svemu stvorenom. Moramo se kloniti napasti da “proždiremo” sve kako bi zadovoljili svoju nezasićnost i biti spremni trpjeti zbog ljubavi, koja može ispuniti prazninu naših srca. *Molitva* nas uči odricati se idolopoklonstva i samodostatnosti našeg ega i priznati da trebamo Gospodina i njegovu milost. *Davanjem milostinje* izbjegavamo bezumno zgrtanje svega što nam padne pod ruku u iluzornom uvjerenju da možemo osigurati budućnost koja nam ne pripada. I tako ćemo ponovno otkriti radost nauma koji Bog ima za stvorenje i za svakoga od nas, a to je da ljubimo Njega, našu braću i sestre i čitav svijet, i da u toj ljubavi pronađemo našu pravu sreću.

Draga braćo i sestre, “korizmeno” razdoblje od četrdeset dana koje je Sin Božji proveo u *pustinji* stvaranja imalo je za cilj ponovno tu pustinju pretvoriti u onaj *vrt* zajedništva s Bogom koji je postojao prije istočnoga grijeha (usp. *Mk* 1, 12-13, *Iz* 51, 3). Neka naša korizma ove godine bude putovanje tim istim putem, donoseći Kristovu nadu također svemu stvorenom, kako bi se »oslobodi[lo] robovanja pokvarljivosti da sudjeluje u slobodi i slavi djece Božje« (Rim 8, 21). Ne dopustimo da to milosno vrijeme prođe uzalud! Molimo Boga da nam pomogne krenuti na put istinskog obraćenja. Odbacimo svoju sebičnost i zaokupljenost samima sobom i okrenimo se Isusovu Vazmu. Budimo blizu našoj braći i sestrama u nevolji, dijeleći s njima naša duhovna i materijalna dobra. Na taj način, konkretnim prihvaćanjem Kristove pobjede nad grijehom i smrću u svome životu, njezinu ćemo moć preobrazbe ižaravati na sve stvoreno.

*Iz Vatikana, 4 listopada 2018.,
Blagdan sv. Franje Asiškog*

FRANJO

PORUKA PAPE FRANJE ZA 53. SVJETSKI DAN SREDSTAVA DRUŠTVENE KOMUNIKACIJE

2019.

„Udovi smo jedni drugima’ (Ef 4, 25).

Od *social network communities* do ljudskih zajednica“

Draga braćo i sestre!

Otkako je internet prvi put postao dostupan, Crkva je redovito nastojala promicati njegovo korištenje u službi susreta između osoba i solidarnosti među svima. Ovom *porukom* želim vas još jednom pozvati da razmišljate o temelju i važnosti činjenice da smo *bića-u-odnosu* i da ponovno otkrijete, u velikom nizu izazova koje pred nas stavlja današnje komunikacijsko okruženje, želju ljudske osobe koja ne žele biti odijeljena od drugih i sama.

Metafore “mreže” i “zajednice”

Današnje medijsko okružje ima toliku moć prožimanja da se više ne može odijeliti od sfere svakodnevnog života. Internet je resurs našeg vremena. To je izvor znanjâ i odnosâ koji su nekoć bili nezamislivi. Međutim, u smislu dubokih promjena koje je tehnološki napredak donio procesu proizvodnje, distribucije i korištenja sadržaja, mnogi stručnjaci ističu također opasnosti na koje se nailazi u traženju i dijeljenju autentičnih informacija na globalnoj razini. Ako internet predstavlja izvanrednu mogućnost pristupa znanju, također se pokazalo da je to jedno od područja koje je najviše izloženo dezinformacijama i svjesnom i ciljanom iskrivljavanju činjenica i međuljudskih odnosa, što često poprima oblik diskreditacije.

Moramo prepoznati da društvene mreže dok nam, s jedne strane, pomažu bolje se povezati, iznova uspostaviti prekinute kontakte i jedni drugima pomagati, s druge strane ih se koristi za manipuliranje osobnim podacima, koje ima za cilj stjecanje političkih ili ekonomskih koristi, bez dužnog poštivanja osobe i njezinih prava. Statistike pokazuju da je svaka četvrta mlada osoba žrtvom internetskog zlostavljanja (*cyberbullying*) [1].

U ovom složenom scenariju moglo bi biti korisno ponovno razmisliti o metafori *mreže* koja je bila ishodištem interneta, kako bi se ponovno otkrilo njezin pozitivan potencijal. Slika mreže poziva nas da razmišljamo o mnogostrukosti linija i sjecišta koja osiguravaju njezinu stabilnost u odsutnosti središta, strukture hijerarhijskog tipa, organizacije vertikalnog tipa. Mreža funkcionira zahvaljujući sudioništvu svih njezinih elemenata.

S antropološke točke gledišta, metafora mreže doziva u pamet drugu sliku bremenitu značenjem: sliku *zajednice*. Zajednica je to snažnija što je povezanija i čvršća, ako je nadahnuta osjećajima povjerenja i teži zajedničkim ciljevima. Kao mreža solidarnosti, zajednica zahtijeva uzajamno slušanje i dijalog, utemeljen na odgovornom korištenju jezika.

Svima je očito da u današnjim prilikama zajednica na društvenoj mreži (*social network community*) nije sama po sebi sinonim istinske zajednice. U najboljem slučaju te *virtualne zajednice* mogu očitovati povezanost i solidarnost, ali ih često čine tek skupine pojedinaca čije međusobno poznanstvo je vezano uz neki interes ili zanimanje za određenu temu, dok među njima samima vlada slaba povezanost. Osim toga na društvenim se mrežama identitet prečesto temelji na suprotstavljanju drugome, onome koji je izvan skupine: pojedinci sebe definiraju polazeći od onoga što nas razdvaja, a ne od onoga što nas ujedinjuje, stvarajući prostor za sumnje i izražavanje svih vrsta predrasuda (etničkih, seksualnih, vjerskih i drugih). Ta tendencija daje krila skupinama koje isključuju heterogenost, koje jačaju također u digitalnom okruženju neobuzdani individualizam i koje, na kraju, katkad raspiruju spirale mržnje. Ono što bi trebalo predstavljati prozor u svijet postaje tako izlog gdje se izlaže vlastitu narcisoidnost.

Internet pruža priliku za promicanje susreta s drugima, ali također može, poput neke mreže koja zarobljava, povećati našu samoizolaciju. Mladi su najviše izloženi iluziji da ih društvene mreže mogu potpuno zadovoljiti na planu odnosa. To ide tako daleko da se javlja opasan fenomen gdje mladi postaju "društveni pustinjaci" kojima prijeti opasnost da se potpuno otuđe od društva. Ova dramatična situacija pokazuje ozbiljnu pukotinu u relacijskoj strukturi društva, koju nipošto ne možemo ignorirati.

Ta raznolika i podmukla stvarnost pokreće razna etička, društvena, pravna, politička i ekonomska pitanja i traži također od Crkve odgovore. Dok vlade traže načine kako pravno regulirati internet kako bi se očuvalo izvornu viziju slobodne, otvorene i sigurne mreže, svi mi imamo mogućnost i odgovornost poticati njegovu pozitivnu primjenu.

Sasvim je jasno da nije dovoljno umnožiti veze kako bi ujedno poraslo također međusobno razumijevanje. Kako, dakle, možemo pronaći naš istinski zajednički identitet, svjesni odgovornosti koju imamo jedni prema drugima na internetu?

"Udovi smo jedni drugima"

Mogući odgovor može se izvući iz treće metafore: slike *tijela i udova*, koju sveti Pavao koristi da opiše odnos uzajamnosti među ljudima, utemeljen na organizmu koji ih ujedinjuje. »Zato odložite laž i govorite istinu jedan drugomu jer udovi smo jedni drugima« (Ef4, 25). Biti *udovi jedni drugima* je najdublji razlog kojim Apostol poziva odložiti laž i govoriti istinu: dužnost čuvanja istine proizlazi iz potrebe da ne osporavamo uzajamni odnos zajedništva. Istina se, naime, očituje u zajedništvu, dok je laž egoistično odbijanje da se prizna vlastitu pripadnost tijelu; laž znači odbacivati darovati se drugima, gubeći na taj način jedini put za pronalaženje sebe samoga.

Metafora tijela i udova navodi nas na razmišljanje o našem identitetu, koji se temelji na zajedništvu i drugosti. Kao kršćani svi se prepoznamo kao udovi jednog tijela čija je glava Krist. To nam pomaže da ne gledamo osobe kao potencijalne konkurente, nego da čak i u našim neprijateljima vidimo ono ljudsko. Više ne trebamo protivnika da bismo sebe definirali, jer sveobuhvatni pogled kojim nas je naučio Krist vodi nas do toga da otkrivamo drugost na nov način, kao sastavni dio i uvjet odnosa i bliskosti.

Takva sposobnost razumijevanja i komunikacije među ljudima ima svoj temelj u zajedništvu ljubavi među božanskim Osobama. Bog nije Samoća, nego Zajedništvo; on je Ljubav, i stoga komunikacija, jer ljubav uvijek komunicira, štoviše, ona komunicira sebe samu kako bi se susrela s drugim. Da bi komunicirao s nama i da bi nam se priopćio, Bog se prilagođava našem jeziku, uspostavljaajući istinski dijalog s čovječanstvom kroz povijest (usp. Drugi vatikanski sabor, dogm. konst. *Dei Verbum*, 2).

Na temelju naše stvorenosti na sliku i priliku Boga koji je zajedništvo i komunikacija samoga sebe, nosimo trajno u našim srcima čežnju za životom u zajedništvu, pripadanju zajednici. »Ništa, naime, nije toliko prirodno našoj naravi kao stupiti u odnos jedni s drugima, imati potrebu jedni za drugima«, kaže sveti Bazilije. [2]

Sadašnje okolnosti pozivaju sve nas da ulažemo u odnose i da na internetu i preko interneta potvrdimo interpersonalni karakter našeg čovječstva. Mi kršćani smo na osobit način pozvani očitovati ono zajedništvo koje obilježava naš identitet kao vjernika. Sama vjera je, naime, odnos, susret; i pod poticajem Božje ljubavi možemo komunicirati, prihvaćati i razumjeti dar drugoga i odgovoriti na njega.

Zajedništvo koje je vidljivo u slici Trojstva upravo je ono što razlikuje osobu od pojedinca. Iz vjere u Boga koji je Trojstvo proizlazi to da trebam druge da bih bio to što jesam. Ja sam doista čovjek, doista osoba, samo ako sam u odnosu s drugima. Zapravo izraz “osoba” označava ljudsko biće kao “lice” koje je okrenuto prema drugom, ima neko dioništvo s drugima. Naš život raste u čovječstvu tako da njegov značaj postaje manje individualan a više osoban; ovaj autentični put očovječenja vodi od *pojedince* koji percipira drugog kao suparnika do *osobe* koja prepoznaje druge kao suputnike.

Od “like” do “amen”

Slika tijela i udova podsjeća nas da je korištenje *društvene mreže* dopuna stvarnom i opipljivom susretu koji oživljava kroz tijelo, srce, oči, pogled, dah drugoga čovjeka. Ako se internet koristi kao produženje ili očekivanje takvog susreta tada koncept te mreže nije izdao samoga sebe i ostaje dobrobit za zajedništvo. Ako obitelj internet koristi da bi bila više povezana, da bi se potom susrela za stolom i pogledala u oči, tada je to resurs. Ako crkvena zajednica svoje djelovanje koordinira internetom, a zatim zajedno slavi Euharistiju, tada je to resurs. Ako predstavlja priliku da se pobliže upoznam s pričama i iskustvima ljepote ili patnje koji su fizički daleko od mene, kako bi zajedno molili i zajedno tražili dobro kroz ponovno otkrivanje onoga što nas ujedinjuje, tada je to resurs.

Na taj način možemo prijeći s dijagnoze na liječenje: otvaranjem puta za dijalog, susret, za osmijeh, izraze nježnosti... To je mreža koju želimo: mreža koja nije načinjena kako bi hvatala u klopku, nego da bi činila slobodnima, da bi čuvala zajednicu slobodnih osoba. Sama Crkva je mreža satkana od euharistijskoga zajedništva u kojemu se jedinstvo ne temelji na “like”, nego na istini, na “amen” kojim svatko prijanja uz Kristovo Tijelo, prihvaćajući druge.

Iz Vatikana, 24. siječnja 2019., spomen svetog Franje Saleškog.

Franciscus

[1] Ne bi li se suzbilo tu pojavu bit će osnovan *Međunarodni opservatoriji o sprječavanju cyberbullyingu* sa sjedištem u Vatikanu.

[2] *Regole ampie*, III, 1: PG 31, 917; usp. Benedikt XVI., *Poruka za 43. Svjetski dan sredstava društvene komunikacije* (2009).

PORUKA PAPE FRANJE ZA 56. SVJETSKI DAN MOLITVE ZA ZVANJA (Nedjelja Dobrog Pastira, 12. svibnja 2019.) Hrabrost da se preuzme rizik za Božje obećanje

Draga braćo i sestre,

nakon živog i plodnog iskustva sinode posvećene mladima u listopadu prošle godine, nedavno smo proslavili 34. Svjetski dan mladih u Panami. Ova dva velika događaja omogućila su Crkvi da prigine svoje uho glasu Duha te životu mladih, njihovim pitanjima i brigama, njihovim problemima i nadama.

Vraćajući se na ono što sam imao priliku podijeliti s mladima u Panami, na ovaj Svjetski dan molitve za zvanja htio bih razmišljati o tome kako nas Gospodinov poziv čini *nositeljima jednog obećanja* i, istodobno, od nas traži hrabrost preuzeti na sebe rizik s Njim i za Njega. Htio bih se kratko zadržati na ta dva aspekta – obećanju i riziku – razmišljajući zajedno s vama nad evanđeoskim izvješćem o pozivu prvih učenikâ na Galilejskome jezeru (*Mk 1, 16-20*).

Braća Šimun i Andrija te Jakov i Ivan obavljaju svoj svakodnevni ribarski posao. U ovom zahtjevnom zanimanju naučili su zakone prirode i katkad su, kad su vjetrovi bili protivni i valovi se poigravali lađom, morali im prkositi. U nekim bi danima uloženi trud i napor bio nagrađen obilnim ulovom, ali ponekad bi cijelu noć ribarili a da ne bi napunili ni jednu mrežu te bi se vraćali na obalu umorni i razočarani.

To su uobičajene životne situacije. Svatko od nas ima želje koje nosi u svome srcu, upušta se u aktivnosti za koje se nada da će uroditi plodom, izlazi na “more” mnogih mogućnosti tražeći pravi smjer koji će zadovoljiti našu žeđ za srećom. Katkad uživamo u dobrom ulovu, a katkad se opet moramo hrabro boriti da spriječimo da nam brod potope valovi ili se, pak, nositi s frustracijom kad vidimo kako su nam mreže ostale prazne.

Kao u povijesti svakog poziva, tako se i u ovome događa susret. Isus prolazi, vidi te ribare i prilazi im... To se isto nama dogodilo kad smo upoznali osobu s kojom smo na kraju odlučili dijeliti život u braku ili kad smo prvi put osjetili da nas privlači Bogu posvećeni život: bili smo iznenađeni susretom i u tome smo trenutku nazreli obećanje o radosti koja može ispuniti naš život. Tako se toga dana, kod Galilejskog jezera, Isus približio tim ribarima, prekinuvši »stanje zakočenosti u kojem se čovjek nađe kad postane rob navike« (*Homilija za XXII. Svjetski dan posvećenog života*, 2. veljače 2018.). I odmah im je obećao: »Učinit ću vas ribarima ljudi« (*Mk 1, 17*).

Gospodinov poziv nije uplitanje Boga u našu slobodu; to nije “kavez” ili teret koji nam se svaljuje na pleća. Naprotiv, to je inicijativa puna ljubavi kojom nam Bog ide ususret i poziva nas da budemo dio velikog pothvata, otvarajući pred našim očima horizont većeg mora i obilnog ulova.

Bog ne želi da naš život bude banalan i predvidljiv, ne želi da budemo robovi svakodnevnih navika i inertni prema izborima koji bi mogli dati smisao našem životu. Gospodin ne želi da se mirimo s tim da živimo od danas do sutra i mislimo da zapravo ne postoji ništa za što se isplati gorljivo zauzimati, gaseći unutarnji nemir traženja novih putova na svojem putovanju. Ako ponekad doživimo “čudesan ribolov”, to je zato što želi da otkrijemo da je svatko od nas pozvan, na različit način, na nešto veliko i da nam životi ne bi smjeli biti zarobljeni u mrežama učmalosti i besmisla koji otupljuju i umrtvljuju srce. Ukratko, poziv je poticaj da se ne zaustavimo na obali s mrežama u rukama, nego da slijedimo Isusa na putu koji nam je pripremio radi naše sreće i za dobro onih koji su nam blizu.

Prihvatanje tog obećanja svakako zahtijeva hrabrost donošenja odluke. Prvi učenici, koje je Isus pozvao da budu dio nečeg većeg, »odmah ostaviše mreže i pođoše za njim« (Mk 1, 18). To znači da prihvaćanje Gospodinova poziva podrazumijeva usuditi se staviti sve na kocku i uhvatiti se u koštac s velikim izazovom, ostavljajući sve što nas drži vezane za našu malu lađu i sprječava nas da donesemo konačnu odluku. Od nas se traži ona odvažnost koja nas snažno potiče na otkrivanje Božjega nauma o našem životu. Ukratko, kad se nađemo pred širokim morem poziva ne možemo nastaviti popravljati svoje mreže na lađi koja nam daje sigurnost, nego se moramo pouzdati u Gospodinovo obećanje.

Tu mislim prvenstveno na poziv na kršćanski život koji svi primamo krštenjem i koji nas uči da naš život nije plod slučajnosti, već dar: mi smo ljubljena Gospodinova djeca, okupljena u velikoj obitelji Crkve. Upravo se u crkvenoj zajednici kršćanski život rađa i razvija, osobito kroz liturgiju koja nas uvodi u Božju riječ i milost sakramenata; tu se, od najranije dobi, učimo umijeću molitve i bratskog dijeljenja. Upravo zato što nas rađa na novi život i vodi nas Kristu, Crkva je naša majka. Stoga je moramo ljubiti i kad na njenom licu vidimo bore krhkosti i grijeha te i mi sami moramo pridonositi tome da bude još ljepša i blistavija, kako bi mogla svjedočiti Božju ljubav u svijetu.

Kršćanski život, nadalje, nalazi svoj izraz u onim odlukama koje, dok daju precizan smjer našoj »plovidbi« kroz život, također pridonose rastu Božjega kraljevstva u društvu. Tu mislim na one koji odluču sklopiti kršćansku ženidbu i zasnovati obitelj kao i na mnoga zvanja vezana uz svijet rada i zanimanja, rad na karitativnom i polju solidarnosti, odgovorne društvene i političke zadaće i tako dalje. Ta nas zvanja čine nositeljima obećanja dobrote, ljubavi i pravde ne samo za nas same, nego i za društva i kulture u kojima živimo, kojima su potrebni hrabri kršćani i vjerodostojni svjedoci kraljevstva Božjega.

U susretu s Gospodinom neki mogu osjetiti oduševljenost za poziv na posvećeni život ili svećeništvo. To otkriće može izazvati uzbuđenje i u isti mah plašiti, jer se osjećamo pozvanima postati "ribarima ljudi" u lađi Crkve kroz potpuno sebedarje i vjerno služenje evanđelju i braći. Ta odluka za sobom povlači upuštanje u rizik da se ostavi sve kako bi se slijedilo Gospodina i potpuno se posvetilo Njemu, te postalo suradnicima u Njegovom djelu. Na putu donošenja ove odluke mogu stajati mnoge vrste unutarnjeg otpora, jednako kao što se u sredinama u kojima je sekularizacija uzela velikoga maha, u kojima se čini da nema mjesta za Boga i evanđelje, može lako podleći obeshrabrenju i biti ophrvan »umorom nade« (*Homilija na misi sa svećenicima, Bogu posvećenim osobama i laičkim pokretima*, Panamá, 26. siječnja 2019.).

A ipak nema veće radosti od te da se riskira život za Gospodina! Želio bih posebno vama mladima reći: ne budite gluhi na Gospodinov poziv! Ako vas On zove na taj put, ne uvlačite vesla u barku nego se pouzdajte u Njega. Ne dopustite da vas pred visokim vrhuncima na koje nas Gospodin zove obuzme strah koji nas paralizira. Uvijek imajte na umu da onima koji ostave svoje mreže i lađu i pođu za njim Gospodin obećava radost novog života koji ispunjava srce i daje životnost našem putovanju.

Predragi, nije uvijek lako razaznati vlastiti poziv i pravilno usmjeriti svoj život. Zbog toga mora postojati obnovljena predanost čitave Crkve – svećenikâ, redovnikâ, pastoralnih djelatnika i odgojiteljâ – da se, napose mladima, pruže prilike za slušanje i razlučivanje. Postoji potreba za pastoralom mladih i pastoralom zvanja koji pomaže u otkrivanju Božjeg nauma, prije svega kroz molitvu, razmatranje Božje riječi, euharistijsko klanjanje i duhovno praćenje.

Kao što je tijekom Svjetskog dana mladih u Panami u nekoliko navrata jasno izašlo na vidjelo, naše bi oči uvijek trebale biti uprte u Mariju. I u životu te mlade žene, poziv je bio ujedno i obećanje i rizik. Njezino poslanje nije bilo lako, ali ona nije dopustila da strah prevagne. Njezin »da«, bio je "da" onih koji se žele uključiti i riskirati, staviti sve na kocku, bez ikakvog drugog jamstva osim sigurnosti i svijesti da su nositelji jednoga obećanja. I zato pitam svakog od vas: osjećate li se nositeljima jednoga obećanja? Kakvo obećanje nosim u svome srcu da bih ga pronosio dalje? Marija je nesumnjivo imala teško poslanje, ali teškoće i izazovi koji su bili pred njom nisu bili razlog da kaže "ne". Naravno da će naići na komplikacije, ali to ne bi bile iste one komplikacije koje se javljaju kad nas kukavičluk paralizira zato što nam sve nije unaprijed jasno ili sigurno« (*Bdjenje s mladima*, Panamá, 26. siječnja 2019.).

Na ovaj se Dan ujedinitimo molitvi i molimo Gospodina da nam pomogne otkriti njegov plan ljubavi za naše živote i udijeli nam hrabrost da odvažno i bez straha koračamo putem koji je od početka On izabrao za svakoga od nas.

Iz Vatikana, 31. siječnja 2019., Spomen svetog Ivana Bosca.

FRANJO

II.

HRVATSKA BISKUPSKA KONFERENCIJA

PORUKA ZA DAN ŽIVOTA 2019.

Savjest u svjetlu zakona ljubavi

Suvremeni čovjek suočen je sa sve brojnijim i složenijim moralnim dvojbama, a osobito onima koje se tiču ljudskoga života u njegovim najosjetljivijim razdobljima. Kako bi mogao ispravno djelovati, svakom je čovjeku darovana savjest koja mu služi kao moralni orijentir. Čovjekova osobna savjest treba biti usklađena s naravnim i Božjim zakonima koji su ucijepljeni u samu njegovu bit.

Savjest je Božji dar čovjeku, njegova najskrovitija jezgra i svetište u kojemu je on sam s Bogom, čiji mu glas odzvanja u nutrini (usp. *Gaudium et spes* 16). Ona predstavlja onaj privilegirani prostor slobode koji čovjeku nitko ne može oduzeti, osim ako ga se sam ne odrekne. Ona je mjesto gdje se čovjek susreće s Istinom i onda kada je želi izbjeći (usp. Fuček I., *Osoba i savjest*, str. 167). Savjest je glas koji čovjeka uvijek poziva »da ljubi i čini dobro, a izbjegava zlo« (*Gaudium et spes* 16). Svatko je, bez obzira, bio vjernik ili ne, dužan slijediti taj glas moralnog imperativa koji odzvanja u njemu. Vjernik kršćanin je dužan to i više, jer orijentir i korektiv svoje savjesti pronalazi u osobi Isusa Krista i svjetlu njegovoga zakona ljubavi sažetog u dvjema zapovijedima ljubavi (usp. Mt 22,34-40; Mk 12, 28-34; Lk 10, 25-28).

Svjedoci smo da se nad suvremenim čovjekom na različite načine provodi sustavno utišavanje glasa savjesti, sve do njezinoga otupljivanja i potpunog umrtvljenja. Pravnim se propisima pokušava stvoriti neku umjetnu savjest kojom se nastoji opravdati grijeh protiv temeljnog zakona ljubavi. Pravni propisi tako postaju svojevrсни nadomjestak ispravnog osobnog suda savjesti o dobru i zlu. Jedan od načina gušenja glasa savjesti je i smišljeni jezični inženjering kojim se prikriva prava istina. Ljude se dovodi u zabludu manipulativnim i paradoksalnim pojmovima, tako da im se čini da ono što krivo rade uopće nije protivno savjesti.

Također, u posljednje vrijeme svjedoci smo nastojanja da se ograniči pravo na priziv savjesti, tjerajući ljude da čine nešto što je u suprotnosti s njihovom savješću. Svjesno se ignorira činjenica da je pravo na priziv savjesti individualno, a ne kolektivno pravo. Ono ne počiva na zakonu, nego na osobnoj savjesti, koja može, ali i ne mora biti motivirana vjerskim uvjerenjima. Pravo na priziv savjesti je civilizacijski i demokratski doseg. Nijekanje toga prava znatno bi ograničilo osobne i građanske slobode pojedinca. Bio bi to civilizacijski korak unatrag. Nitko i ništa ne može i nema pravo nadomjestiti čovjekovu osobnu savjest koja ga upozorava da je zlo uvijek zlo, ma koliko se netko trudio dokazati suprotno. Primjerice, namjerno prekidanje ljudskoga života je uvijek moralno zlo pa tako i kada se radi o abortusu i eutanaziji (usp. KKC 2270 – 2279).

Govoreći o savjesti u svjetlu suvremenih bioetičkih izazova potičemo, ponajprije vjernike, ali i sve ljude dobre volje, da ne ustuknu pred tim izazovima, nego da još odlučnije promiču i štite ljudski život i njegovo neotuđivo dostojanstvo. Od iznimne je važnosti da upravo vjernici prednjače u nastojanju življenja i djelovanja u skladu sa savješću osvijetljenom zakonom ljubavi prema Bogu i bližnjima, a osobito prema onima koji su nezaštićeni i koji se ne mogu zauzeti za svoja prava. Tako će vjernici u svojim sredinama svjedočiti o ljepoti i svetosti ljudskoga života u svim njegovim fazama i biti poticaj da i drugi počnu na taj način shvaćati i prihvaćati ljudski život.

Podsjećamo i na potrebu cjeloživotnog odgoja savjesti. Svaki čovjek to može činiti držeći se takozvanog zlatnog pravila koje kaže: »Sve što želite da ljudi čine vama, činite i vi njima!«, odnosno »Sve što ne želite da ljudi čine vama, ne činite ni i vi njima!« Kao kršćani svoju savjest ćemo odgajati imajući pred očima Isusa Krista i računajući na vodstvo Duha Svetoga koji nas upućuje u svu istinu (usp. Iv 16,13). Ispravno odgojenom savješću udaljavamo se od slijepe samovolje i nastojimo se prilagoditi objektivnim moralnim normama. Time sprečavamo i sve one negativne posljedice koje neminovno zahvaćaju pojedinca i čitavo društvo kad nisu usklađeni sa spomenutim normama. Uz odgoj vlastite savjesti imamo obvezu i drugima pomoći u odgoju i oblikovanju savjesti. Ponajprije je to zadaća kršćanskih roditelja, u odnosu na njihovu djecu, ali i svih drugih koji sudjeluju u odgojnom procesu. Nadalje, kao katolici pozvani smo i svakodnevno ispitivati svoju savjest te redovito pristupati sakramentu pokore. Na ispit savjesti, kao sredstvu njezinoga odgoja, potiče nas i papa Franjo ističući: »Isus nas poziva da promijenimo srce, da napravimo duboki zaokret u vlastitom životu, napuštajući kompromise sa zlom... Nikada nije kasno da se obratimo, ali je hitno, sada je čas! Započnimo danas« (Nagovor uz molitvu Anđeo Gospodnji, 28. 02. 2016.).

Obilježavanje Dana života svima nam je prigoda, da prihvaćajući ovaj poziv, preispitamo svoju savjest: Kakvo je naše srce? Činimo li kompromise sa zlom? Doprinosimo li konkretno riječju, djelom i primjerom zaštititi života i dostojanstva nerođenog djeteta, bolesnih, starijih i umirućih osoba?

U ispitu savjesti s tim pitanjima u odnosu na tek začeti život suočavaju se ponajprije žena – majka i muškarac – otac koji su za njega najodgovorniji. U svijetlu zakona ljubavi, oboje su pozvani slušati glas savjesti, ne dajući se zavesti nečovječnim zakonima i obmanjujućim glasovima, koji ugrožavaju život nezaštićenoga ljudskog bića, kojemu su oni, kao majka i otac, »najbliži bližnji«. Ništa im ne bi smjelo zamagliti svijest o tome da je tolika velika vrijednost ljudskog života i toliko neotuđivo pravo na život nerođenog djeteta, da se ni na koji način ne može, pravom nad vlastitim tijelom, opravdavati donošenje odluke o tome životu, koji je sam sebi svrha i koji se nikada ne može smatrati »svojinom« drugoga ljudskog bića (usp. *Amoris laetitia* 83).

O tome u kojoj mjeri svojim stavom i djelovanjem doprinose pozitivnom i poticajnom ozračju prema novom ljudskom životu pozvani su svoju savjest preispitati i svi ostali poput djedova i baka, rodbine i prijatelja, djelatnika u odgojno-obrazovnim ustanovama, u zdravstvu i medijima, poslodavaca, političara i zakonodavaca te svih drugih članova kako vjerskih tako i društvenih zajednica. Na sličan način, počevši od odrasle djece u odnosu prema svojim roditeljima, valjalo bi obaviti i ispit savjesti glede zauzimanja za dostojanstven život bolesnih, nemoćnih, starih i umirućih članova društva.

Mi katolici smo dodatno pozvani zapitati se jesu li naše obitelji svetišta života i prve škole ljubavi. Vrednujući sve ono dobro što se već čini u Crkvi, valja dati odgovor i na pitanje u kojoj su mjeri naše crkvene zajednice utočišta majkama i obiteljima u nevolji te mjesta solidarnosti za bolesne, nemoćne, stare i umiruće. Obraćanje na koje nas Krist poziva, a govor o savjesti je uvijek poziv na obraćenje, sastoji se u tome da činimo djela milosrđa, osobito najmanjima među nama (usp. *Mt 25,40*). Stoga nastojmo iz dana u dan odgajati našu osobnu savjest u svjetlu zakona ljubavi koji nas potiče da gladne hranimo, žedne pojimo, strance primamo, gole odijevamo, a bolesnike i zatvorenike pohodimo, jer ćemo upravo po tom kriteriju biti na kraju vremena prosuđivani (usp. *Gaudete et exsultate* 95).

Naposljetku, slušajući glas savjesti pozivamo sve da nam se pridruže u protivljenju donošenju zakona koji bi ozakonili namjerno prekidanje života nerođene djece, tih najnevinih i najnezaštićenijih članova ljudske obitelji, jednako kao i onih koji bi ozakonili namjerno prekidanje života nemoćnih, bolesnih ili starih članova našega društva. No, svjesni smo da nije dovoljno samo se usprotiviti nego je potrebno, pojedinačno i zajedno, učiniti sve što je u našoj moći, počevši od ustrajne molitve i svjedočanstva života, u cilju promjene društvene svijesti kako bi se stvorili zakonski i svi drugi preduvjeti za zaštitu ljudskoga života u svim njegovim fazama od začeca do naravne smrti. To će biti naš doprinos čovječnijem i pravednijem društvu.

Neka nam u tome pomogne Majka Božja koja je najsavršenije slijedila zakon ljubavi donijevši Ljubav na svijet, prateći je, preko smrti na križu, sve do slave uskrsnuća.

U Zagrebu, na blagdan Obraćanja sv. Pavla, 25. siječnja 2019.

✠ Mate Uzinić,
dubrovački biskup
predsjednik Vijeća HBK
za život i obitelj

KOMISIJA HRVATSKE BISKUPSKE KONFERENCIJE „IUSTITIA ET PAX“

PRIOPĆENJE

Tajništvo Komisije Hrvatske biskupske konferencije „Iustitia et pax“ zaprimilo je ovih dana više upita o stavu Komisije u vezi s učestalim pojavama nasilja, poput govora mržnje na društvenim mrežama, demoliranja bolesničkih odjela, obiteljskog nasilja, premlaćivanja djevojke, vršnjačkog nasilja na nacionalnoj osnovi, incidenata u čakovečkoj i medulinskoj školi, zadarskog slučaja žigosanja vrućim predmetom pa sve do napada na vaterpoliste Crvene zvezde prije nekoliko dana u Splitu.

Komisija oštro osuđuje svaki oblik govora mržnje i nasilnog ponašanja jer je to ne samo u potpunoj suprotnosti s općeljudskom uljudbenošću i poštivanjem dostojanstva svake ljudske osobe, nego i nespojivo s kršćanskom vjerom te evanđeoskom porukom mira. Istodobno, iskazivanje nasilja prema drugima ili drugačijima od nas pokazuje da se u našem društvu snižava prag tolerancije te spremnost na dijalog i prihvaćanje drugačijega.

Pozivamo sve ljude dobre volje, a osobito vjernike, da osude i odbacuju svaki oblik nasilja, ali i zagovaranje totalitarnih ideologija, te da u duhu istinskog poštivanja dostojanstva svake ljudske osobe stvorene na sliku Božju pridonose promicanju mira i pravednosti u našem hrvatskom društvu. Posebnu odgovornost imaju i svi oni koji obnašaju javnu, pravnu ili političku dužnost kako ne bi nepravednim odlukama, nerješavanjem istinskih društveno-socijalnih problema koji tište građane ili pak iskrivljavanjem istine i povijesnih događaja dodatno poticali nezadovoljstvo u ljudima, što nerijetko dovodi do gnjeva i neprihvatljivog nasilnog ponašanja.

Apeliramo i na sve djelatnike u sredstvima društvenih komunikacija da se suzdrže od objavljivanja onog sadržaja koji samo pridonosi jačanju negativnog raspoloženja u ljudima. Svi smo, naime, pozvani promicati istinske vrijednosti i pozitivne primjere te na taj način pridonositi općem dobru, mirnom suživotu i pravednosti u hrvatskom društvu.

U tom smislu zabrinjavajuća je izjava g. Antonija Tajanija, predsjednika Europskoga parlamenta, o talijanskoj Dalmaciji i Istri, koja u određenom kontekstu može imati i naznake teritorijalnih pretenzija. Iako dolazi od umjerenog i realnog političara centra, za koju možemo vjerovati da je bila tek nesmotrena, ipak želimo upozoriti da takve izjave pridonose porastu netrpeljivosti i izazivaju nepovjerenje u dobrosusjedskim odnosima.

Pozvani smo djelovati u europskom duhu koji, između ostalog, počiva na poštivanju nedodirljivosti granica, a u duhu općeljudskih vrijednosti i kršćanske vjere pozvani smo osuđivati svaki zločin i iskazivati pijetet prema svakoj nevinoj žrtvi na bilo kojoj strani, jer samo na taj način možemo graditi budućnost utemeljenu na pravednosti i miru.

U Zagrebu, 14. veljače 2019.

Mons. dr. sc. Vladimir Dugalić,
tajnik Komisije HBK-a „Iustitia et pax“

III.
POREČKA I PULSKA BISKUPIJA

GODIŠNJICE SVEĆENIČKOG REĐENJA U 2019. GODINI

50. godišnjica - Zlatni jubilej:	vlč. Ivan Kramar
	vlč. Stipan Mišura
25. godišnjica - Srebrni jubilej:	vlč. Mirko Vukšić
40. godišnjica	vlč. Franjo Matoić
30. godišnjica	vlč. Lino Zohil
20. godišnjica	vlč. Joel Catary
	vlč. Leonardo Krakan
10. godišnjica	vlč. Nikola Mladineo
	vlč. Rikard Lekaj

Čestitamo slavljenicima i u molitvama ih preporučujemo Gospodinu!

KORIZMENI SUSRETI

Poreč, 8. veljače 2019.
Broj:7/2019.

Cijenjeni župnici!

I ove godine s početkom Korizme nastavljamo ciklus predavanja i susreta u Pazinskom kolegiju za sve župne animatore koji to već jesu u svojim župama, ili za one koji bi to htjeli postati. Velika je blagodat imati u župi suradnike koji će zajedno sa svećenicima raditi na širenju Kraljevstva Božjega. Svaka, pa i najmanja pomoć od koga god ona dođe, dobro je došla. Svi smo kao kršćani pozvani izgrađivati svoju župu kao njezini članovi. Kao što je u obitelji važan svaki član i s njime se računa, tako treba biti i u župi koja predstavlja veliku obitelj.

Stoga Vam molimo da obavijestite Vaše župne animatore da će se i ove godine održati slični susreti u Pazinskom kolegiju. Šaljemo Vam i Prijavnicu za nove župne animatore ako želite prijaviti i nove buduće animatore.

Ove godine organiziramo susrete:

KORIZMENI SUSRET VJEROUČITELJA I PRVI SUSRET ZA ŽUPNE ANIMATORE I DRUGO STRUČNO VIJEĆE ZA VJEROUČITELJE

Pazinski kolegij – Pazin, 9. ožujka 2019. godine

Tema: Vjeroučitelj, župni animator i Dan Gospodnji -teološko pastoralni vid

Dana Gospodnjega

Predavač: dr. Nikola Vranješ, profesor na Teologiji u Rijeci

STRUČNA VIJEĆA ZA OŠ I SŠ

Razgovor o Danu Gospodnjem

DRUGI SUSRET ZA ŽUPNE ANIMATORE

Pazinski kolegij – Pazin, 16. ožujka 2019.

Tema: Naviještanje Riječi Božje u liturgiji

Predavač: Alejandro Castillo Jimenez, ravnatelj Kolegija u Pazinu

Drugi dio: Orijana Paus, prof. – praktični dio

TREĆI SUSRET - DUHOVNA OBNOVA ZA VJEROUČITELJE, ŽUPNE ANIMATORE, PJEVAČE, ČLANOVE ŽUPNIH PASTORALNIH VIJEĆA I DJELATNIKE ŽUPNIH CARITASA

Pazinski kolegij – Pazin, 23. ožujka 2019.

Voditelj: vlč. Zvonimir Badurina Dudić, krčki svećenik

ČETVRTI SUSRET ZA ŽUPNE ANIMATORE

Pazinski kolegij – Pazin, 30. ožujka 2019.

Tema: Župnikovi suradnici u liturgiji: – služba sakristana i voditelji zborova

Predavač: Rikard Lekaj, župnik iz Pule

Susreti započinju u 9,30 sati.

Radujemo se susretu s Vama! Dobro došli!

Predstojnik
Katehetskog ureda
vlč. Luka Pranjić

Biskupija Porečka i Pulska – Katehetski ured
Dobrilin trg 3, 52440 POREČ
Tel. (052) 429 – 030
katehetski@ppb.hr

PRIJAVNICA ZA TEČAJ ŽUPNIH ANIMATORA

Ime i prezime:

Datum rođenja:

Adresa:

Tel.:

Mob.:

.....

e-mail:

Župa:

Mišljenje i preporuka župnika:

.....

.....

.....

Župnik:

KORIZMENA DUHOVNA OBNOVA

Poreč, 2. ožujka 2019.
Prot.:126/2019.

Predmet: Obavijest svećenicima, redovnicima i redovnicama

Velečasni gospodine!

Velečasni oče!

Časne sestre!

Pozivamo Vas na korizmenu duhovnu obnovu koja će se održati u Pazinskom kolegiju u Pazinu, u ponedjeljak, 11. ožujka 2019. godine s početkom u 10,00 sati.

Nakon razmatranja uslijedit će pokorničko bogoslužje i mogućnost za pojedinačnu ispovijed.

Duhovnu obnovu predvodit će franjevac o. Bernard Barbarić, gvardijan samostana na Trsatu, u Rijeci.

U 12,00 sati će biti zajednički objed.

U 14,00 sati održat će se koncelebrirana sveta misa u župnoj crkvi u Pićnu za sve žrtve totalitarnih režima.

Uz pozdrav i svako dobro od Gospodina!

Mons. Vilim Grbac,
generalni vikar

RAZRJEŠENJA I IMENOVANJA SVEĆENIKA PREMJETAJI

Preč. Milivoj Koren pošteđuje se od pastoralnih dužnosti zbog zdravstvenih problema do daljnjega.

Vlč. Mladen Pranjić imenuje se župnim upraviteljem župa Gologorica, Paz, Krbune i Pazinski Novaki dok se preč. Milivoj Koren ne oporavi od zdravstvenih problema.

ZA REKOLEKCIJU

4. ožujka 2019.

Poreč, 1. ožujka 2019.

Prot.: 121/2019.

“**Tjedan solidarnosti i zajedništva s Crkvom i ljudima u Bosni i Hercegovini**” i ove godine obilježavamo na treću korizmenu nedjelju, 24. ožujka 2019. godine. Tema ovogodišnjeg Tjedna je: **BUDITE SLOŽNI I ŽIVITE U MIRU**“.

Cilj je upoznati stanje Katoličke Crkve i Hrvata u BiH i prikupljenim materijalnim sredstvima pomoći biskupijskim i nacionalnom Caritasu u Bosni i Hercegovini, te posvjedočiti zajedništvo s braćom. Milostinja nedjelje 24. ožujka 2019. u cijelosti se dostavlja u tu svrhu.

Korizmena hodočašća u porečku i pulsku katedralu – (Pokorničko bogoslužje, pojedinačne ispovijedi, pobožnost Križnog puta i sveta misa)

Treće korizmene nedjelje, 24. ožujka 2019. održat će se Korizmeno hodočašće u porečku katedralu za dekanate: buzetski, pazinski, pićanski, porečki, rovinjsko-kanfanarski i umaško-oprtaljski. Početak u 16,30 sati. Svetu misu će predvoditi porečki i pulski biskup mons. Dražen Kutleša.

Četvrte korizmene nedjelje, 31. ožujka 2019. održat će se Korizmeno hodočašće u pulsku katedralu za dekanate: labinski, vodnjanski i pulski. Početak u 16,30 sati. Svetu misu će predvoditi porečki i pulski biskup mons. Dražen Kutleša.

Molimo da se dekani međusobno dogovore o pripravi i sudjelovanju, bilo svećenika, bilo vjernika.

19. ožujka 2019. Sveti Josip – Dan očeva. Prigoda je da se progovori o važnosti očeva u obiteljima, o odgoju. Moglo bi se po župama organizirati, osobito s djecom ili mladima i kakav prigodan program.

Biskupsko priznanje. Pozivamo sve svećenike da i za ovu godinu predlože po jednog kandidata iz dekanata za Biskupsko priznanje. Neka to bude osoba koja se ističe svojim zalaganjem, požrtvovnošću i ljubavlju za dobro i napredak mjesne Crkve. Župnik neka pismeno obrazloži zašto se ta osoba predlaže, a dekan neka dostavi Ordinarijatu do kraja lipnja 2019. godine.

Mons. Vilim Grbac,

generalni vikar

ZA REKOLEKCIJU

1. travnja 2019.

Poreč, 27. ožujka 2019.

Prot.: 209/2019.

Križni put mladih u Gračišću 13. travnja 2019. Neposredna priprava mladih za Veliki Tjedan i Vazmeno trodnevlje može biti i pobožnost Križnog puta za mlade koja se organizira već više godina u Gračišću. Dobro bi bilo preporučiti i mladima iz naših župa da se pridruže. **Početak je u 10 sati.**

Uskrsne ispovijedi. Omogućimo svojim vjernicima da osobito po sakramentu pomirenja dožive milosrdnog Oca koji je velikodušan u praštanju. Dogovorimo se za uskrsne ispovijedi po župama.

Veliki četvrtak – Pozivamo sve naše svećenike, redovnike i bogoslove da na Veliki četvrtak, **18. travnja 2019. godine** sudjeluju na **Misi posvete ulja u porečkoj katedrali u 10 sati**. Za misu treba ponijeti albu i štolu bijele boje. Nakon svete mise uzet ćete „sveta ulja“ za svoje župe. Na kraju slavlja svi su pozvani na agape.

Veliki petak - milostinja za Svetu Zemlju. Na Veliki petak se u katoličkom svijetu skupljaju milodari za potrebe očuvanja svetih mjesta u Svetoj Zemlji. Neka svećenici na Veliki petak, **19. travnja 2019. godine** pozovu vjernike da tog dana (kod ljubljenja križa ili, nakon obreda, kod „Božjeg groba“) daju svoj dar za pomoć kršćanima u Svetoj Zemlji.

Potičemo sve svećenike da vjernike upozore i na održavanje posta i nemrsa. Osobito treba protumačiti smisao i posta i nemrsa.

Biskupsko priznanje. Pozivamo sve svećenike da i za ovu godinu predlože po jednog kandidata iz dekanata za Biskupsko priznanje. Neka to bude osoba koja se ističe svojim zalaganjem, požrtvovnošću i ljubavlju za dobro i napredak mjesne Crkve. Župnik neka pismeno obrazloži zašto se ta osoba predlaže, a dekan neka prijedlog dostavi Ordinarijatu do kraja lipnja 2019. godine.

Mons. Vilim Grbac,
generalni vikar

VELIKI ČETVRTAK

Pozivamo sve naše svećenike, redovnike i bogoslove da na Veliki četvrtak, **18. travnja 2019. godine** sudjeluju na **Misi posvete ulja u porečkoj katedrali u 10 sati**. Za misu treba ponijeti albu i štolu bijele boje.

Nakon svete mise uzet ćete „sveta ulja“ za svoje župe. Na kraju slavlja svi su pozvani na agape u prostore Biskupskog ordinarijata.

VELIKI PETAK

Na Veliki petak se u katoličkom svijetu skupljaju milodari za potrebe očuvanja svetih mjesta u Svetoj Zemlji. Neka svećenici na Veliki petak, **19. travnja 2019. godine** pozovu vjernike da tog dana (kod ljubljenja križa ili, nakon obreda, kod „Božjeg groba“) daju svoj dar za pomoć kršćanima u Svetoj Zemlji.

Potičemo sve svećenike da vjernike upozore i na održavanje posta i nemrsa. Osobito treba protumačiti smisao i posta i nemrsa.

IV.
VAŽNIJI DOGAĐAJI I VIJESTI IZ ŽIVOTA
BISKUPIJE

PROSLAVA DANA POSVEĆENOG ŽIVOTA U SVETVINČENTU

U subotu 2. veljače 2019. godine o blagdanu Svijećnice, kada se ujedno obilježava i Dan posvećenog života, susret redovnika i redovnica koji žive i djeluju na području Porečke i Pulske biskupije održan je u Svetvinčentu, rodnoj župi bl. Miroslava Bulešića.

Nakon okupljanja susret je započeo prigodnom katehezom koju je redovnicima i časnim sestrama održao vlč. Darko Zgrablić, mjesni župnik. Kateheza je održana u dvorani župnog stana gdje se čuva veliki procesijski drveni križ kojeg je bl. Miroslav Bulešić nosio u pokorničkoj procesiji za vrijeme trajanja misija u filijali župe Kanfanar 1946. godine. Vlč. Zgrablić je između ostalog istaknuo da su redovnici pozvani biti svjetlo svijeta, sol zemlje, svijeća, svjetionik koji će drugima pokazivati pravi put prema Bogu, ne nužno riječima, već nadasve primjerom autentičnog življenja Evanđelja. Spominjući bl. Miroslava Bulešića citirao je svjedočanstvo mještana o tome kako je on već u mladosti pokazivao nepokolebljivu odanost molitvi, povezanosti s Bogom. Istaknuo je njegovu posvemašnju predanost Božjoj volji. Odlika je to koja bi trebala resiti sve Bogu posvećene osobe, a što je ponekad iznenađujuće teško, odreći se svojih planova, istaknuo je vlč. Zgrablić.

Svečano koncelebrirano misno slavlje s blagoslovom svijeća te obnovom redovničkih obećanja, u župnoj crkvi Navještenja Marijina, predvodio je porečki i pulski biskup, mons. Dražen Kutleša uz koncelebraciju okupljenih redovnika i biskupijskih svećenika.

U prigodnoj homiliji biskup je istaknuo temeljna obilježja koja bi trebala odlikovati kršćane, a napose osobe posvećenog života: kršćanska svetost, kršćanska radost, kršćansko zajedništvo te kršćanski napredak i cilj.

Kršćanska svetost ih definira različitima, jer žive posvema u Kristu. Kršćanska radost proizlazi iz molitve, iz radosti navještenja Isusa Krista, iz radosti ljubavi i vjere, iz radosti trpljenja za Krista te iz radosti kršćanske gostoljubivosti.

Govoreći o kršćanskom zajedništvu biskup je napomenuo da je opasnost koja ugrožava Crkvu, a napose redovništvo, opasnost razdijeljenosti. Ona proizlazi iz vlastite ambicioznosti i stavljanja sebe u prvi plan, iz želje za prestižom, društvenim statusom i prvim mjestima te usmjerenosti na sebe. Snaga za zajedništvo potrebno je crpiti iz saznanja da smo svi u Kristu i da nas njegova ljubav drži ujedinjene. Snaga Kristove ljubavi bi nas trebala držati u zajedništvu, naglasio je biskup, a činjenica da sudjeluju u Duhu Svetomu treba čuvati kršćane od nejedinstva.

Mi vjernici, redovnici i redovnice ne trebamo se samo čuvati grijeha i nastojati biti čisti. Isus nas suočava s izazovom. U stvari on nam kaže da izidemo iz moralno pristojnog izgleda i da prestanemo gledati na čestitost kao na „ne činjenje stvari“. On traži da potrošimo sebe i sve što imamo na drugoga. Tako ćemo pronaći istinsku sreću u vremenu i vječnosti.

Biskup je zaključio istaknuvši redovnički cilj i smisao: živjeti takav život da se njime daje slava i čast Bogu. Kršćanska dobrota ne znači postići korist za samoga sebe; ona znači dati slavu Bogu i služiti ljudima. Redovnik i redovnica znaju, i svjedoče, da su ono što jesu, ne svojom vlastitom snagom, nego samo po milosti Božjoj.

Obnovu redovničkih obećanja predvodio je dijecezanski povjerenik za redovnice o. Đuro Hontić, OFM Conv., a završne zahvale uz prigodno promišljanje o Danu posvećenog života izrekla je s. Jaira Udovičić, iz zajednice sestara Milosrdnog Isusa.

Po završetku mise, okupljeni redovnici i redovnice zadržali su se u molitvi pred relikvijama bl. Bulešića. Susretu je nazočilo tridesetak redovnika i redovnica: sestre milosrdnice iz Pule, sestre Družbe Kćeri Milosrđa TSR Sv. Franje iz Pule, Istarske župske sestre iz Pazinskih Novaki, jedna uršulinka iz Rovinja, Klanjateljice Krvi Kristove iz Vrsara, sestre Milosrdnog Isusa iz Pule, Euharistijske službenice Srca Isusova i Marijina iz Poreča, jedan otac pavlin iz Svetog Petra u Šumi, franjevci iz Pazina, Rovinja i Pule te franjevci konventualci iz Pule.

„HEROJE I SVECE PAMTIMO PO LJUBAVI I ŽRTVI“

Proslava svetog Blaža u Vodnjanu

3. veljače 2019.

Blagdan sv. Blaža, župnog patrona vodnjanska je župa proslavila središnjim svečanim misnim slavljem koje je predvodio porečki i pulski biskup, mons. dr. Dražen Kutleša u zajedništvu s biskupom u miru mons. Ivanom Milovanom, župnikom domaćinom preč. Marijanom Jelenićem te nekolicinom svećenika. Nakon uvodnog pozdrava župnika Marijana Jelenića, župna suradnica Ivana Pajković pročitala je stihove „Pozdrav mučeniku“ koje je napisao župnik.

Biskup je u prigodnoj homiliji istaknuo da heroje i svece slavimo upravo zato što su podnijeli žrtvu, posvjedočili ljubav, dali život da bi mi mogli živjeti, i stoga su nam uzor. Živjeti kršćanski, biti svet, znači biti drugačiji, imati hrabrosti živjeti kršćanske vrednote, rekao je biskup. Oni koji žive časno i pošteno često smetaju onima koji tako ne žive, zato što im svojom prisutnošću bude glas savjesti. U posvemašnjoj plimi, ali i klimi problema i poteškoća u suvremenom društvu, mi uobičajeno krivimo nekog drugog, pojedince ili sustave za nedaće koje kao društvo proživljavamo, no trebali bismo se zapitati koje smo sve vrednote, koje su naši pređi poštivali, mi pogazili samo zbog vlastite komocije, užitka, koristi. Biskup je podsjetio i na pojam žrtve, zapitavši se gdje bi svijet danas bio da pojedini znanstvenici nisu razvili vlastite talente, žrtvujući zbog toga nerijetko i život, da bi ovome društvu donijeli napredak? Jednako tako, koliki bi od nas danas postojali da naše majke i bake nisu prihvatile taj život, unatoč rizicima koje je to podrazumijevalo?

Mi kršćani moramo u svome životu imati dva temeljna stupa, vjeru i ljubav: pravu vjeru prema Bogu trebamo iskazivati ljubavlju prema bližnjima. Biskup je nadalje istaknuo veličinu služenja, koje je osnova kršćanskog načina života, a tako u suprotnosti sa suvremenim mentalitetom.

Sveti Blaž nam pokazuje da bit života nije u materijalnom bogatstvu, ni u častima, ni u titulama, jer jednom kada odemo s ovoga svijeta ništa od toga nećemo ponijeti sa sobom, ljudi će nas pamtit i samo po ljubavi koji smo im iskazali i po žrtvi. Sveci i heroji su bili obični ljudi, koji su u okolnostima života znali iskoristiti trenutak i pokazati se vjernima. I nas Bog kuša u raznim okolnostima, možda se znamo prikazati dobrima, no svatko od nas se treba zapitati živi li

pošteno, rekao je biskup. Pošten treba biti i vjernik i onaj koji to nije. No, pravi vjernik treba u svoj život ugraditi još i ljubav i vjeru. Neka nam sv. Blaž bude poticaj da živimo kršćanski, da uvidimo da sveci ne postaju samo veliki ljudi, nego sveci postaju mali ljudi koji se prepuste Božjoj milosti i koji znaju pokazati ljubav i poštovanje, zaključio je mons. Kutleša.

Župnik Jelenić je u završnom obraćanju podsjetio da se ove godine obilježava završetak 200. jubilarne godine od dolaska relikvija i svetih tijela u Vodnjan, te je ukratko podsjetio na znanstvena istraživanja i postupak rekognicije provedenih nad, kako je rekao, tim jedinstvenim blagom koje čuva vodnjanska crkva. Ujedno je zahvalio biskupima Milovanu i Kutleši na dopuštenju da ti osteofragmenti i očuvana tijela budu dolično istraženi.

Biskup Kutleša je prije završnog blagoslova podsjetio da sve zasluge za nastojanja oko valorizacije tog unikatnog posjeda vodnjanske crkve ide isključivo župniku Jeleniću. Biskup je posebno izrazio radost zbog lijepe i plodonosne suradnje koja, na dobrobit vjernika te župe, postoji između župnika i kapelana vlč. Gorana Levaka.

U crkvi su bile izložene i tri nedavno restaurirane umjetničke slike koje pripadaju toj župi: „Kamenovanje sv. Stjepana“ venecijanskog autora Antonija Della Zonca koja je nastala 1691. godine, te dvije slike vodnjanskog autora Veneria Trevisana: „Uskrsnuće“ te portret jednog vodnjanskog župnika, iz 19 stoljeća. Župnik je pozvao okupljene vjernike da ih pogledaju te potaknuo da se u svim crkvama čuvaju i restauriraju vrijedne umjetnine.

Nakon misnog slavlja vjernicima su svećenici i đakoni pružili pomazanje grla, te je upriličeno čašćenje relikvija sv. Blaža iz ruke biskupa Milovana. Osim brojnih vjernika te župe misi je tradicionalno nazočio velik broj hodočasnika iz mnogih istarskih župa. U ime gradskih vlasti nazočan je bio vodnjanski gradonačelnik Claudio Vitasović sa suradnicima, predstavnici vatrogasaca, te saborski zastupnik Anton Kliman. Misu su glazbeno animirali: Župni zbor sv. Blaža pod ravnanjem Melite Balaković, Zbor OŠ Vodnjan pod ravnanjem Bogdana Fabrisa, te Zbor Zajednice Talijana Vodnjan pod ravnanjem Oriete Šverko.

VJERONAUČNA OLIMPIJADA U ŽMINJU

Na Vjeronaučnoj olimpijadi pobijedili Umažani te učenici Pazinskog kolegija

Županijsko natjecanje iz vjeronauka za učenike Porečke i Pulske biskupije održano je u ponedjeljak 4 ožujka u OŠ Vladimira Gortana u Žminju. Sudjelovalo je 13 ekipa, 52 učenika i 13 mentora.

Natjecateljskom dijelu prethodilo je obraćanje uzvanika te prigodni kulturno umjetnički program u kojem su nastupili učenici žminjske osnovne škole. Zbor je nakon himne i „Krasne zemlje“ otpjevao pjesmu „Glasnik velikoga kralja“.

Pozdravne riječi okupljenima su uputili: ravnateljica škole domaćina Miranda Damijanić Roce, pročelnica Upravnog odjela za obrazovanje, sport i tehničku kulturu Istarske županije Patricia Percan, koja je ujedno otvorila natjecanje, predstojnik Katedrskog ureda Porečke i Pulske biskupije vlč. Luka Pranjić, načelnik Općine Žminj Željko Plavčić te vlč. Ilija Jakovljević, vicepostulator u kauzi kanonizacije bl. Miroslava Bulešića koji je u kraćem izlaganju iznio zanimljive novosti o razvoju kulta toga našeg najmlađeg blaženika. Spomenuo je da nakon beatifikacije 2013. godine neprestano stižu zamolbe za dobivanje relikvija, najviše iz raznih dijelova Hrvatske i Bosne i Hercegovine, ali i iz mnogih europskih zemalja te iz prekooceanskih država sa američkog i australskog kontinenta. Podsjetio je nadalje kako je blaženiku u čast ordinarij Dražen Kutleša osnovao Biskupijsku zakladu bl. Miroslava Bulešića za stipendije učenicima i studentima, a riječki nadbiskup Ivan Devčić je tom našem blaženiku posvetio Centar za mlade na Trsatu.

„Danas kao vicepostulator nastojim da što više ljudi upozna bl. Miroslava, da mu se mole i da im bude nadahnuće u njihovu životu“, rekao je vlč. Jakovljević. Često čujemo od vjernika kako su na zagovor bl. Miroslava bili uslišani, nastavio je vicepostulator, a brojna svjedočanstva još nas više nukaju da promičemo lik bl. Miroslava; kroz molitvu vjerujemo da će se dogoditi i potrebno čudo temeljem kojeg će biti moguće proglašenje svetim bl. Miroslava.

Neka nas sve prati zagovor bl. Miroslava, zaštitnika krizme i krizmanika, zaštitnika mladih. Njegov životno geslo je bilo: Moja osveta je oprost! I nama danas svima je potrebna njegova hrabrost, odlučnost,

ljubav prema čovjeku, Crkvi i domovini, zaključio je vlč. Jakovljević. Učenicima je zaželio puno uspjeha na olimpijadi i „neka vas sve nadahnjuje bl. Miroslav Bulešić, da budemo dobri ljudi i dobro kršćani.“

Uslijedio je nastup malih glazbenika, učenika osnovne glazbene škole. Rebeka Orbanić i Nina Peteh izvele su skladbu „Forella“ Franza Schumana, Mihael Modrušan odsvirao je „Leptir op. 6“ Dore Pejačević a Sara Bernobić i Erin Roce predstavile su se sa skladbom „Očaravanje“ skladatelja Fermo Dante Marchettija. Praktične upute natjecateljima je izrekla članica Državnog povjerenstva Nela Peteh, a molitvu i blagoslov natjecanja predvodila je vjeroučiteljica Karmela Lazarić. Kulturno-umjetnički program je zaključio zbor pjesmom „Odlučio sam slijediti Krista!“

Nakon provedenih svih dijelova natjecanja izborna povjerenstvo je objavilo poredak ekipa. U kategoriji osnovnih škola natjecalo se deset ekipa. Na treće mjesto, s osvojenih 36,5 bodova, plasirali su se učenici OŠ Matije Vlačića iz Labina: Dino Peruško, Lucia Leovac, Nicole Marie Tonelo i Antonio Martinčić, predvođeni mentoricom Tajanom Kovačić. Drugo mjesto, s 52 boda, osvojili su Patrik Vozila, Ivana Desović, Ivan Mohorović i Ema Ljuna, učenici OŠ Ivo Lola Ribar iz Labina s mentoricom Đeni Vojčić. Najuspješniji u kategoriji osnovnih škola, s 68,25 bodova, bili su učenici OŠ Marije i Line iz Umaga: Lana Persiko, Laura Jeger, Filip Mikočević i Elisa Simoni s mentorom Davorom Mirkovićem.

Ekipa u sastavu: Valentina Kutnjak, Domagoj Josip Kubaj i Mirela Franković, s mentorom Hrvojem Bofanom, iz labinske Srednje škole Mate Blažine, s 27,75 bodova osvojili su treće mjesto u kategoriji srednjih škola. Drugoplasirani, s 33,75 bodova, bili su Katarina Levak, Ema Orbanić, Petra Tintor i Lucija Jelenić iz pazinske Gimnazije i strukovne škole Jurja Dobrile, u pratnji mentorice Lorete Rabar. U kategoriji srednjih škola od tri ekipe, sa sveukupno osvojenih 57 bodova, najbolji su bili Karin Sergo, Natalija Mališa, Magdalena Brezović, Laura Lunko, učenici Pazinskog kolegija – klasične gimnazije iz Pazina, s mentoricom Mihaelom Lovrić.

BISKUPIJSKA DUHOVNA OBNOVA ZA ŽUPNE SURADNIKE

U Pazinu održana korizmena duhovna obnova za vjeroučitelje, članove župnih zborova, čitače, sakristane, izvanredne djelatitelje svete pričesti, članove župnih Caritas, župne animatore i druge suradnike u župi.

U subotu, 23. ožujka 2019. godine, uoči treće korizmene nedjelje, održana je duhovna obnova za vjeroučitelje, članove župnih zborova, čitače, sakristane, izvanredne djelatitelje svete pričesti, članove župnih Caritas, župne animatore i druge suradnike u župi. U velikoj dvorani Pazinskog kolegija okupilo se tristotinjak sudionika. Uvodni pozdrav izrekao je vlč. Rikard Lekaj, župnik pulske katedralne župe. Prigodno razmatranje održao je vlč. Zvonimir Badurina Dudić, župnik iz Poljica na otoku Krku. Obraćajući se okupljenima predavač je na početku istaknuo kako su upravo oni najbolji dio istarske Crkve, jer se na njih svećenici uvijek mogu osloniti za svaku pomoć u župi. U prigodnom izlaganju osvrnuo se na ovogodišnju korizmenu poruku pape Franje koji između ostalog poziva 'da nam vrijeme (korizme) ne prođe uzalud', svaki je dan prigoda za rast u kršćanske identitetu. Za to je potrebno dopustiti Bogu da djeluje u našem životu, potrebno je stalno aktivno raditi na svome obraćenju. Potrebno si je posvjestiti svoj kršćanski identitet kroz duboko saznanje da smo ljubljena djeca Božja.

Predavač je nadalje naglasio potrebu stavljanja svojih talenata u službu općeg dobra. Osvrnuo se na molitvu, istaknuvši da je potrebno prema Bogu se postaviti kao maleno dijete prema majci, ući u taj odnos sa svim svojim bićem, a ne samo nizati riječi. Citirajući pobudnicu „Radujete se i kličite“ potaknuo je okupljene, između ostalog, da se ne boje postaviti si visoke ciljeve, treba težiti svetosti, 'budite, dakle, savršeni kao što je savršen Otac vaš nebeski.' Samo Bog nikada ne odustaje od čovjeka, sve su ljubavi više ili manje uvjetovane osim Božje ljubavi. Naglasio

je da je milosrđe srce koje kuca u evanđelju te da se moramo zapitati koliko se naš život preobražava u svjetlu milosrđa.

U pokorničkom bogoslužju koje je uslijedilo predavač je pozvao okupljene da se iskreno, u svojoj nutрини zapitaju o svome duhovnome napredovanju, 'koliko sam napredovao u svetosti?

Nakon prigode za ispovijed, za što je bilo na raspolaganju više svećenika, uslijedilo je misno slavlje koje je predvodio porečki i pulski biskup mons. dr. Dražen Kutleša, uz koncelebraciju više svećenika. Govoreći o prisposobi o milosrdnom Ocu biskup je istaknuo kako se svaki od nas može prepoznati u oba sina. Mlađi sin odlazi – to označava čovjeka koji se udaljuje od Gospodina; u teškoj situaciji osjeća glad, svaki čovjek u životu osjeti glad za Gospodinom, bezizlazna situacija tjera ga na promišljanje, na spoznaju težine svoga grijeha i na povratak Ocu. Zna da više nema prava, ali se oslanja na Božje milosrđe. Bog čeka i oprašta u ljubavi. Promatrajući mlađeg sina moramo si posvjestiti da sve što imamo je Božji dar, i da smo mnogo primili. U starijem sinu se prepoznajemo u gesti odbacivanja bližnjega zbog grijeha. Grijeh duhovne ravnodušnosti jedno je od obilježja današnjeg društva, no kršćani su pozvani na činjenje djela ljubavi, pozvani su prepoznati bližnjega u potrebi. Neka korizma bude vrijeme u kojem ćemo analizirati sebe, postaviti dijagnozu svojih grijeha i nedostataka, nastojati mijenjati sebe te tako biti primjer drugima, naglasio je biskup.

Završnu zahvalu Biskupu, voditelju duhovne obnove, organizatorima i svima okupljenima izrekao je generalni vikar biskupije mons. Vilim Grbac. Program je glazbeno popratio vlč. Rudo Koraca, član Vijeća za liturgiju i crkvenu glazbu, a u pjevanje su se uključili svi nazočni. Susret je završen zajedničkim objedom za sve sudionike.

ČETIRI DESETLJEĆA NEOKATEKUMENSKOG PUTA U ISTRI

U subotu, 30. ožujka 2019. godine, uoči četvrte korizmene nedjelje, u Pazinu je svečano proslavljena četrdeseta obljetnica postojanja Neokatekumenskog puta u Porečkoj i Pulskoj biskupiji.

U dvorani Pazinskog kolegija, pred oko 700 članova Neokatekumenskog puta iz raznih dijelova Istre, misno slavlje predvodio je porečki i pulski biskup mons. dr. Dražen Kutleša uz koncelebraciju četrdesetak svećenika. Na skupu su nazočili članovi 32 zajednice iz 12 istarskih župa koliko ih trenutno postoji u Istri. Među koncelebrantima su bili: generalni vikar biskupije mons. Vilim Grbac, kancelar preč. Sergije Jelenić, rektor Sjemeništa Redemptoris Mater u Puli preč. Piergiorgio De Angelis, rektor Sjemeništa Redemptoris Mater u Trstu mons. Janez Oberstar, rektor Sjemeništa Redemptoris Mater u Sarajevu preč. Michele Capasso i ravnatelj Pazinskog kolegija preč. Alejandro Castillo.

Pozdrave gostima, predstavljanje zajednica te ukratko o plodovima puta izrekao je dr. sc. Stipan Trogrlić, a pregled povijesne kronologije Puta u Istri okupljenima je predstavila Mileva Trogrlić. Pokret koji su 1964. godine među siromasima naselja Palomeras Altas u Madridu osnovali Kiko Arguello i Carmen Hernandez, u Istru su 1979. godine donijeli katehista itineranti Giacomo Ranieri, Lucia Toso i Giorgio Carnelos. Lucia Toso je nazočila skupu te je okupljenima uputila prigodnu riječ. Uz pozdrave upućene svim nazočnim prezbiterima dr. Trogrlić se je posebno prisjetio vlč. Ljubomira Bilića, nekadašnjeg župnika Svetvinčenta, koji je potekao iz Neokatekumenskog puta, a preminuo je 2012. u 44. godini života i 10. godini svećeništva.

Neokatekumenski put je u Istri prvi prihvatio tadašnji župnik pulske katedrale pok. mons. Vladislav Premate, kojemu je o tome, tada novome pokretu govorila gđa Ana iz Padove, rođena u Puli. Ona je nazočila proslavi obljetnice. Nedugo zatim Put su prihvatili i drugi svećenici i redovnici, uz ostale i o. Bernardin Filinić, tada župnik sv. Josipa i o. Stanko Škunca, tadašnji župnik sv. Antuna, koji su također nazočili proslavi. Kateheze je pohađao i tadašnji generalni vikar mons. Antun Bogetić. On je kasnije, kao biskup, u prosincu 1991. osnovao Biskupijsko misijsko sjemenište Redemptoris Mater koje je do sada dalo 73 svećenika, 3 đakona, od čega je 47 zaređeno za Porečku u Pulsku biskupiju, gdje i sada 30 djeluju. Neokatekumenski put njeguje karizme laika u poslanju i *missio ad gentes*, a od prošle godine su počeli i poseban rad s adolescentima kroz program Postkrizma.

Uz dopuštenje tadašnjeg ordinarija, mons. Dragutina Nežića, kateheze su započele 30. siječnja 1979. godine, a ulazna konvivencija završila je 25. ožujka 1979. na blagdan Blagovijesti. Nastale su tri zajednice. Iz katehizacije u župi Katedrala: 1. zajednica Katedrale i 1. zajednica sv. Antuna, te iz kateheza u župi sv. Josipa 1. zajednica sv. Josipa. Slijedeće godine kateheze su se ponovile u sve tri spomenute župe i u župi sv. Pavla u Puli. Prva godišnja konvivencija za zajednice Splita, Ljubljane i Pule održana je od 25. do 28. listopada 1979. u Postojni. I od tada se ove godišnje konvivencije, koje su priprema za evangelizaciju u tekućoj godini, održavaju u kontinuitetu sve do danas. Isto tako neprekidno od 1982. zajednice slave Uskrsno bdjenje. Godine 1986. započele su kateheze u Poreču, a 1990. u Pazinu.

Na blagdan Preobraženja Gospodnjeg, 6. kolovoza 1990. godine Kiko, Carmen i otac Mario, na poziv biskupa Bogetića, došli su u Pazin te u zgradi Pazinskog kolegija sudjelovali na sastanku na kojem je, uz biskupa Bogetića bio tadašnji riječki nadbiskup i metropolita mons. Antun Tamarut, pedesetak istarskih svećenika te nekolicina starijih katehista. Kiko je govorio o potrebi evangelizacijskog pastoralna, poslanju Crkve i implementaciji Koncila u župe. Taj susret bio je jedan snažan duhovni poticaj, jer su se te godine održale kateheze u mnogim župama.

Nakon što je prvo sjemenište otvoreno u Rimu 1987. godine, mons. Antun Bogetić želio je i u Istri otvoriti Biskupijsko misijsko sjemenište „Redemptoris Mater“. Želja mu se ostvarila 8. prosinca 1991. godine. U listopadu iste godine sedmorica prvih sjemeništara -bogoslova dolazi u Pulu. Stanovali su u obiteljima i svakodnevno putovali u Rijeku na studij teologije, istaknuto je u predstavljanju.

Kroz naredne godine redovito su se održavale kateheze u župama u kojima su već postojale zajednice, ali i u novim župama. Evangelizacija redovito počinje nakon godišnje konvivencije na kojoj se dogovaraju i formiraju ekipe katehista, te mjesto i vrijeme održavanja kateheza. U svakoj ekipi nalazi se jedan svećenik. Kateheze se obično održavaju u korizmi i došašću. Budući da se Put odvija po etapama, utvrđuju se i pojedine etape za određene zajednice. Formacija podrazumijeva 4 stupnja: kerigmu, pretkatekumenat, katekumenat i izabranje, od kojih svaki ima svoje specifičnosti.

Veliki događaj za Neokatekumenski put bilo je definitivno odobrenje Statuta, 11. svibnja 2011. godine, na svetkovinu Duhova. Odobrenjem Statuta Sveta Stolica jamči da ovaj itinerarij kršćanske inicijacije,

omogućen ponovnim otkrivanjem katekumenata na Drugom vatikanskom saboru i življen u malim zajednicama, bude zaštićen u svojim specifičnim obilježjima i u svom kontinuitetu. Sveti Otac Ivan Pavao II. priznaje Put kao „itinerarij katoličke formacije valjan za društvo i za današnja vremena“.

Najstarija zajednica, 1. zajednica pulske Katedrale, zajedno s članovima 1. zajednice sv. Antuna i 1. zajednice sv. Ivana, završila je Put 2011. godine obnovom krsnih obećanja u Uskrsnom bdjenju u Eufrazijevoj bazilici, koje je predvodio porečki i pulski biskup mons. Ivan Milovan.

Godine 2015. kateheze su održane u Vodnjaju, a 2016. u Rovinju. Najmlađa zajednica osnovana je prije tjedan dana, istaknuo je na predavljanju, te je zaključno pojašnjeno da „Neokatekumenski put nije sam sebi svrhom, nego ima za cilj dovesti nas do ozbiljnog istinskog i intimnog odnosa s Isusom Kristom, kako bismo onda, kao odrasli kršćani, postali svjedoci i navjestitelji Radosne vijesti.“

Sjemenište je, u kojem se trenutno nalazi 25 bogoslova iz 11 zemalja diljem svijeta predstavio je rektor preč. Piergiorgio De Angelis.

Biskup je u prigodnoj homiliji, govoreći o prisposodi o Milosrdnom ocu istaknuo kako se i mi mnogo puta možemo prepoznati u mlađem sinu koji je otišao od Oca, ne nužno fizički, već u krivom moralnom smjeru. Govoreći o starijem sinu biskup je rekao da on predstavlja sve one koji provode slovo zakona, ali bez ljubavi prema bližnjemu, takav stav može dovesti do zavisti i protivljenja obraćenju drugoga. Govoreći o očevoj gesti, biskup je istaknuo kako je ta gesta čin milosrđa, djelotvorne ljubavi prema bližnjemu.

Naš je život put, rekao je nadalje biskup, i sigurniji smo kada nas na tome putu prati netko iskusan; zahvalio je katehistima Puta koji prate članove zajednica na njihovom putu vjere, kako bi oni mogli drugima biti put, primjerom. To što ste ovdje znak je da ste kušani i prokušani, rekao je biskup obraćajući se članovima Puta.

U ime Biskupije mons. Kutleša je izrekao zahvalu Luciji i Giacomu te svim katehistima na svemu što su činili i čine. Zahvalio je na poseban način svim dosadašnjim i sadašnjem rektoru pulskog sjemeništa

istaknuvši kako je njegova suradnja s preč. De Angelisom vrlo plodonosna te da se nada da će se tako i nastaviti. Istaknuo je da u intenzivnoj suradnji nikada nisu imali spornih pitanja. Na kraju je uputio zahvalu u ime Biskupije i svoje osobno, svim okupljenima, na svemu što čine. Imate punu podršku Biskupije, nastavimo dalje na Njivi Gospodnjoj, jer ako jedni s drugima surađujemo naše će djelo napredovati i rasti. Jednako tako, i ako bude problema, kao i u svakoj obitelji, trebamo ih, u duhu jedinstva i u duhu ljubavi, rješavati na dobro svih nas i cijelog naroda Božjega, rekao je biskup.

Misno slavlje glazbeno su animirali bogoslovi iz pulskog sjemeništa te kantori iz raznih istarskih zajednica.

Ukratko o plodovima Puta u Istri (iz izlaganja dr. Trogrlića):

Iz Pulskog Biskupijskog misijskog sjemeništa, koje je 8. prosinca 1991. osnovao tadašnji porečki i pulski biskup mons. Antun Bogetić, do sada su zaređena 73 svećenika i 3 đakona, 47 svećenika je inkardinirano u Porečku i Pulsku biskupiju gdje i sada 30 djeluju.

U ovim malim zajednicama, Gospodin je pogodio i razne karizme:

- karizmu duhovnih zvanja - iz istarskih zajednica do sada je zaređeno 5 svećenika, u raznim sjemeništima trenutno je 8 bogoslova, jedna sestra je benediktinka na Pagu.

- karizmu obitelji ili braće i sestara poslanju koje na razne načine služe potrebama mjesne Crkve. U tom poslanju su ili su bile 3 obitelji i jedna djevojka.

U „Missio ad gentes“ kao novom obliku evangelizacije u potpuno sekulariziranim sredinama su dvije obitelji u Sarajevu i Bitoli.

U Istri su dvije obitelji, s djecom, u poslanju: jedna iz Napulja, druga iz Venecije.

Mnogi mladi potpomognuti vjerom, koja pomalo raste na ovom Putu, ušli su u kršćanski brak, otvorili su se životu i imaju brojnu djecu.

Od 2018. u Biskupiji se započelo s programom Postkrizma. Radi se o pomoći adolescentima da nakon sakramenta Potvrde ne odu iz i od Crkve, gdje u domu obitelji i kumova vide prisutnost Duha Svetoga i važnost obitelji.

HRVATSKI CARITAS ZA IZGRADNJU KUĆE OBITELJI MARINIĆ U ISTRI DONIRA 200 TISUĆA KUNA

Na sjednici Upravnog Vijeća Hrvatskog Caritasa, održanoj 13. ožujka 2019. godine u Zagrebu, ravnatelj Caritasa Porečke i Pulske biskupije preč. Željko Zec upoznao je vijećnike sa situacijom obitelji Marinić u kojoj je 2016. godine iznenada preminula supruga i majka Željka Marinić. Nakon tog tragičnog događaja Ivan Marinić sam brine za njihovo šestero malodobne djece. Danas, najmlađi mlađi sin ima 4 godine, a najstarija kći 13 godina.

Caritas Porečke i Pulske biskupije prepoznao je težinu situacije te od 2016. godine pomaže obitelj Marinić. Budući je potrebno trajno riješiti stambeni problem, u projekt skrbi za obitelj uključila se Porečka i Pulska biskupija te je obitelji odlukom mons. Dražena Kutleše osigurano zemljište u Svetvinčentu, veličine 2 hektara, na kojem će biti izgrađena kuća za obitelj Marinić. Kako je glava obitelji vrijedan i radišan, na darovanom zemljištu vrijedni Ivan već je uredio i pripremio dio zemlje za uzgoj povrća, podigao ogradu i drvene nastambe za svinje i ovce koje mu je nabavio Caritas Porečke i Pulske biskupije. Na taj način obitelj će moći živjeti od poljoprivrede i prehranjivati se.

U prosincu 2018. godine organiziran je humanitarni koncert u Pazinu na kojem je prikupljeno 55.000,00 kn za gradnju kuće. Kako bi dom obitelji Marinić postao stvarnost potrebna su znatno veća sredstva. Zato su vijećnici Hrvatskog Caritasa odlučili kako će se svaki nad/biskupijski Caritas odreći dijela njima namijenjenog iznosa sredstava od akcije „Za 1000 radosti“ Hrvatskog Caritasa, te isti namijeniti za izgradnju kuće obitelji Marinić.

Mons. Fabijan Svalina, ravnatelj Hrvatskog Caritasa, posjetio je 4. travnja 2019. godine biskupa Porečke i Pulske biskupije, mons. Dražena Kutlešu i

preč. Željka Zeca, ravnatelja Caritasa Porečke i Pulske biskupije, te ih izvijestio da je Hrvatski Caritas preraspodjelom sredstava iz gore spomenute akcije osigurao 200.000,00 kuna za pomoć u izgradnji kuće. Ujedno je i obišao poljoprivredno zemljište i buduće gradilište na kojem se upoznao sa članovima obitelji Marinić.

„Drago mi je da sam i osobno upoznao ovu skladnu obitelj. Iako svjesni teške situacije u kojoj se nalaze i suočavaju s brojnim izazovima, Ivan i njegova dječica zrače toplinom, veseljem i dobrotom, nadajući se boljem sutra. Otac Ivan svakodnevno marljivo radi kako bi darovano imanje uredio i učinio što prikladnijim za budući život, istovremeno brinući da njegovoj dječici ništa ne nedostaje. Također, radostan sam i ponosan što je ovu situaciju prepoznala i mreža 17 nad/biskupijskih Caritasa te iskazala svoje jedinstvo i solidarnost kako bi ova obitelj dobila svoj trajni dom,“ rekao je mons. Svalina.

Ravnatelj mons. Svalina potvrdio je dogovor s mons. Kutlešom i preč. Zecom oko daljnjeg praćenja i uključivanja za ostvarenje poduhvata – izgradnje kuće za obitelj Marinić – uključivanjem Hrvatske katoličke mreže i Hrvatskog Caritasa, te javnog poziva vjernicima i ljudima dobre volje u prikupljanju sredstava.

„Želimo posvjedočiti djelo konkretne ljubavi prema bližnjima u potrebi, što ova obitelj zacijelo jest, te potvrditi da nam je Istra u srcu jednako kao i svaki drugi kutak naše Domovine“ rekao je mons. Svalina pozivajući sve one koji se već sada žele uključiti u prikupljanje novčane pomoći za izgradnju kuće i skrb obitelji Marinić što je moguće učiniti uplatom na račun Hrvatskog Caritasa, kod PBZ, IBAN: HR05 23400091100080340, poziv na broj: 0504219, svrha uplate: kuća za obitelj Marinić.

IKA

CVJETNICA U POREČU

Na Nedjelju Muke Gospodnje, 14. travnja 2019. godine, blagoslov maslinovih grančica, procesiju i misno slavlje u porečkoj katedrali predvodio je porečki i pulski biskup mons. Dražen Kutleša.

Bogoslužje Nedjelje Muke Gospodnje i ove je godine započelo blagoslovom maslinovih i palmiranih grana na središnjem porečkom trgu, ispred crkve Gospe od Anđela gdje je porečki župni zbor otpjevao pjesmu „Židovska su djeca“.

Okupljeni su potom u procesiji krenuli Dekumanovom ulicom i ulicom Sv. Eleuterija do bazilike. U koncelebraciji sa Biskupom bili su i preč. Sergije Jelenić, kancelar Biskupije, preč. Milan Zgrablić, porečki župnik i dekan te vlč. Janez Barborič, porečki župni vikar. U procesiji pjevanje su predvodili članovi neokatekumenskih zajednica.

Nakon čitanja Muke Gospodnje predvoditelj je izrekao kratku homiliju u kojoj se posebno osvrnuo na likove, koji se, osim Isusa, spominju u čitanju Muke. Promatrajući njihovo ponašanje i mi se trebamo zapitati slijedimo li Isusa u našem svakodnevnom životu

ili ga izdajemo. I danas Isus Krist poziva svakoga od nas da se osobno susretnemo s njime i zapitamo se, slijedimo li ga ili ga izdajemo. Istaknuo je postupak institucije, farizeja, koji su pogrešno odlučili o njegovoj osudi jer su postupali nepravedno, gledajući svoje interese. Nisu ga mogli ukrotiti, govorio je istinu unatoč svemu i svima. Bili su to vlastodršci koji žele čuti samo pohvale i povlađivanje, istaknuo je biskup te pozvao okupljene da mole da naši upravitelji budu dobri i pravedni. Istaknuo je nadalje tri faze kroz koje je prošao Izabrani narod, ali se to može promatrati i kroz tri faze ljudskoga života: faza poslušnosti, faza duhovne sljepoće te faza suda i propasti. Posljedica je to samodostatnosti, neposluha i nepoštivanja moralnih principa.

Biskup je pozvao okupljene na molitvu za obitelji, kako bi se duhovno i moralno obnovile te kao takve bile osnova duhovne i moralne obnove naroda. Poželio da Veliki tjedan koji započinje bude svima plodonosan, dobrim djelima i poštenjem.

MISA POSVETE ULJA U POREČU

Veliki četvrtak

Misu posvete ulja, tradicionalno na Veliki četvrtak ujutro, porečki i pulski biskup, mons. Dražen Kutleša, predvodio je 18. travnja 2019. godine u porečkoj katedrali, uz koncelebraciju biskupa u miru mons. Ivana Milovana i osamdesetak svećenika Porečke i Pulske biskupije. Nakon pripremanja u povijesnoj dvorani Episkopija svećenici i biskupi su u procesiji kroz povijesni atrij ušli u prvostolnu porečku crkvu.

Biskup je na početku mise istaknuo, te ujedno čestitao svećenicima koji će ove godine obilježiti svoje svećeničke jubileje, kao i okrugle godišnjice svećeništva: 50 godina svećeništva proslavit će vlč. Ivan Kramar i vlč. Stipan Mišura; srebrni jubilej vlč. Mirko Vukšić; 40 godina svećeništva vlč. Franjo Matoić; 30. godina svećeništva vlč. mr. Lino Zohil; 20 godina svećeništva, vlč. Joel Cattary, i vlč. Leonardo Krakan; 10 godina svećeništva vlč. Rikard Lekaj i vlč. Nikola Mladineo. Biskup im je zaželio da ih Bog uzdrži u zvanju i da budu primjer mlađim svećenicima.

Na početku homilije Biskup je svećenike pozvao na „razmišljanje o vjeri u Uskrsnuće koju smo pozvani naviještati u svom svećeničkom djelovanju“. „Svi uskrsni tekstovi prikazuju apostole i druge učenike kao one koji su na putu koji vodi prema razumijevanju Uskrsnuća, no prekrasan primjer puta do vjere u uskrsnuće je onaj Marije Magdalene, koja započinje svoj put vjere u Uskrsnuće s nakanom dovršenja propisanih pogrebnih obreda oko Isusovog mrtvog tijela, ali koji završava priznanjem da je vidjela „Gospodina.“ Biskup je satakao homiliju prateći njezin put u tim dramatičnom trenutcima, kako je to opisano u Evanđelju po Ivanu, te istaknuo ono čemu nas njezin put može naučiti o našem vlastitom putu prema vjeri. Marija Magdalena na Isusovu grobu putuje od straha do vjere.

Prva od pet faza toga puta je uznemirujući strah, nakon Isusove muke koju je vidjela, tuga ju je zatvorila u najnegativnije moguće tumačenje svih pitanja koja ju muče. Često se to dešava i ljudima, te zbog fokusiranosti na ono negativno ne uspiju vidjeti nove mogućnosti koje se pojavljuju. Pitanje Anđela „Zašto plačeš?“ izjava je, više nego pitanje, kojom ju želi potaknuti na razmišljanje zašto plače nad praznim grobom. Kao i ljudima, inače, žalost joj oduzima sposobnost da vidi druge mogućnosti, druga tumačenja.

Nadalje, ona ne prepoznaje Isusa koji se njoj prvoj ukazuje. To je druga faza njezina puta prema vjeri, duhovna sljepoća u kojoj ljudi često žive. „Gospodin ne prestaje biti među nama samo zato što ga ne možemo prepoznati“ naglasio je propovjednik.

Njezina vjera započinje čuvši Isusov glas, izgovaranjem osobnog imena, On oživljava njezinu vjeru. To je treća faza, početne vjere. „Jedan je od paradoksa naše

vjere da učimo vidjeti slušajući, tj. da vidimo slušajući“, istaknuo je biskup.

Pretposljednja faza razvoja vjere Marije Magdalene je faza nejasnoga fokusa. Nakon što je prepoznala Isusa, ona ga želi zadržati, onakvim kakvim ga pamti iz prošlosti i biti uz njega. No, Isus uzlazi k Ocu i mi ga moramo dublje shvatiti dok smo na putu vjere, moramo dopustiti Gospodinu da se uzdigne na našem osobnom putovanju do vjere u Uskrsnuće.

U petoj fazi razvoja svoje vjere, punine vjere, Marija Magdalena govori „Vidjela sam Gospodina“ što znači „Vidjela sam Isusa, koji je Gospodin i Bog, On je uskrsnuo i uzašao i dao mi je riječ za vas obdarenu punim autoritetom.“

„To je istinska vjera. Ne samo da vidimo mrtvo tijelo koje se vraća u život, nego i da vidimo tko je On uistinu, Gospodin, Kyrios“, naglasio je propovjednik.

„Marija Magdalena učinila je put od straha do vjere“, nastavio je nadalje biskup. Počela je tražiti mrtvo tijelo koje je trebalo pomazati. Završava tako što je dala zrele uskrsne izjave: „Vidjela sam Gospodina.“ To je doista Isus koji je uskrsnuo u istom tijelu. Ali On se proslavlja i sada u potpunosti pokazuje očitovanja svoje slave kao vječni Sin Božji i Sin Čovječji. Doći na uskrsnu vjeru ne znači samo vidjeti Isusa iz Nazareta koji je uskrsnuo od mrtvih, već još više gledati kako je on Gospodin slave. Marija je obavila svoje putovanje. Položila je ispit vjere. Jesi li se ti uopće uputio na taj put? Ili si još u strahu? Što je s tobom? Što je s tvojom vjerom u uskrslog Gospodina? Razmisli, rekao je biskup obraćajući se okupljenim svećenicima i puku.

Prije završnog blagoslova Biskup je izrazio zahvalnost „svećenicima koji djeluju ovdje u Istri, u Porečkoj i Pulskoj biskupiji, svakodnevno, žrtvujući sebe samozatajno i u patnji. Znajte da sve to Bog vidi i to je naš poziv. Stoga želim u svoje osobno ime i u ime Biskupije zahvaliti svećenicima i redovnicima za sve žrtve i sav trud koji ulažu u ovaj Biskupiji.“

Posebno je čestitao svećenicima Neokatekumenskoga puta čije je četrdesetgodinje djelovanje u Istri nedavno obilježeno. Neka Bog sve nas skupa, zajedno sa svih strana, blagoslovi da možemo biti plodonosni i da možemo donijeti plod i da naša vjera, i ako je u strahu, prijeđe u svjedočanstvo. Želim sebi i svima vama da nam Bog da tu snagu da možemo pogledati očima vjere i vidjeti Uskrslog Gospodina onakvog kakav on je, a ne onakvog kakvog ga mi želimo vidjeti. I zato, draga braćo svećenici, idite i naviještajte Gospodina, jer zato smo mi ovdje, to je naša dužnost, da idemo po svem svijetu i naviještamo Njegovo Kraljevstvo“, zaključio je mons. Kutleša.

MISA VEČERE GOSPODNJE U POREČU

Veliki četvrtak

Porečki i pulski biskup, mons. Dražen Kutleša, predvodio je Misu Večere Gospodnje, na Veliki četvrtak navečer, 18. travnja. 2019. u porečkoj katedrali.

U prigodnoj homiliji Biskup se osvrnuo na riječi koje je Isus izgovorio na Posljednjoj večeri. Podsjetio je da je Euharistija spomen-čin koji nam je Isus ostavio da se sjećamo, ali i uprisutnjujemo to u ovome trenutku.

Promatrajući okolnosti oko Posljednje večere možemo primijetiti nekoliko stvari koje mogu biti i za nas danas aktualne. Isus čini sve, organizira, traži od apostola da bude sve na visini, jer zna da je to njegova Posljednja večera koju će imati sa svojim učenicima, Posljednja večera koju će imati na ovome svijetu. Znamo da ljudi obično, kada osjete da umiru žele reći nešto veliko kako bi sinovi i oni koji ostaju zapamtili ono što je bitno. Obično takvi događaji budu nekako prožeti tugom i ne izrekne se ono što se želi nego težina toga događaja ostavi neku veliku šutnju koja daleko više kaže od onih riječi koje budu izgovorene.

Drugo, Isus dočekuje svoje učenike s najvećom čašću, on im pere noge, ponižava se, on kao Gospodin svojim učenicima pere noge, kako bi pokazao kako treba služiti. Time je htio reći 'Ja sam vam pokazao primjer, ja služim vama, i vi idite u svijet i znajte služiti drugim ljudima'. To je Zapovijed ljubavi, naglasio je Biskup. I mi smo pozvani da služimo svojoj braći ljudima, u prvome redu u svojim obiteljima, ali i svima onima koje poznajemo. Možda u današnje vrijeme služiti nekako ne izgleda aktualno, izgleda da nije privlačno, jer svi žele vladati. Svi žele biti na prvim mjestima, kako onda služiti može biti privlačno? Upravo pravi znak ljubavi nalazi se u služenju, naglasio je.

Treći moment Posljednje večere na koji je mons. Kutleša svrnuo pozornost je trenutak interakcije sa Judom Iškarijotskim. Iako su znali, nitko od učenika koji su bili prisutni nije ništa učinio da Judu zaustavi kako se ne bi dogodilo ono što je on učinio. Možda je to povezano s činjenicom da su učenici došli s nekom drugom idejom, vide da se nešto događa. Isus govori da treba otići, da treba biti mučen i ubijen i da treba otići sa ovoga svijeta. U zemaljskim kategorijama oni između sebe razmišljaju tko bi ga trebao naslijediti. Kad odlazi prvi odmah ima onih drugih koji jedva čekaju da dođu na njegovo mjesto. I počinju one potajne borbe tko je najveći i tko je prvi među njima. Nije im Isus bez razloga oprao noge, da pokaže da treba služiti a ne vladati.

Vidimo, nakon tri godine provedene s njim, učenici ne shvaćaju što im je Isus govorio. To je kao kada se roditelji žrtvuju za svoju djecu, a na kraju bivaju neshvaćeni. Isusu je na posljednjoj večeri bilo upravo tako, tri godine ih je poučavao, a na kraju ne znaju

temeljne stvari i ne znaju uzvratiti na ljubaznost koju im je ponudio. On je pripremio večeru, da im pokaže, da im ostavi Euharistiju, da im ostavi trajni čin, ali oni ne vide i ne shvaćaju. Čovjek se pita kako mogu biti takvi? Mi lako osuđujemo druge, ali i mi sve te stvari znamo pa ipak činimo suprotno. Kod sv. Pavla, ali i kod rimskog pisca Ovidija nalazimo zapisano 'vidim dobro, i odobravam ga, i slažem se s tim dobrom, pa ipak činim zlo'. Mi kao vjernici moramo biti na pravoj liniji. Biti ćemo kušani, i možda ćemo željeti biti dobri, ali ipak ćemo nekada činiti zlo. Ne dajmo da Sotona nadvlada nad nama, kao što je nadvladao nad Judom, kako reče Sveto Pismo. Budimo na strani Isusa Krista i Boga jer je to jedina prava strana, jedini pravi put koji vodi u Vječnost.

Ovaj Veliki tjedan je tjedan gdje se nižu različite osobe, pozitivne i negativne, dobre, loše; svatko od nas treba nastojati da bude na onoj pravoj strani, na Božjoj strani. To svatko od nas u dubini svoje duše zna želi li biti na toj strani. Svi mi to želimo, ali kada to treba učiniti možda mnogi od nas odustaju, jer je to teško i traži mnogo muke i patnje. Mnogi odustaju jer je lakše biti negdje po strani, u masi, nego biti u prvim redovima i biti izložen udarcima sa svih strana.

U ovoj misi molimo i zahvaljujemo Bogu što smo ovdje i što nam je dao milost da se možemo zvati djeca Božja. Čovjek nije svjestan što je Isus Krist ovom svojom Posljednjom večerom učinio za svoju Crkvu, za cijeli svijet, za čovječanstvo; mi iz toga uživamo dobra i vrijednosti koja zapadna civilizacija danas živi. Možda ćemo biti toga svjesni kada se počne urušavati i onda će se vidjeti što znači ne željeti slijediti Isusa Krista i njegove vrednote. Ako se vrednote ne njeguju, ako se ne ulaže truda u to, onda nema ni plodova. Ako ne budemo na visini, ako ne budemo njegovali sve ono što su nam prethodne generacije ostavile, vidjeti ćemo znakove propadanja.

Neka večeras svatko od nas postavi sebi pitanje 'Što ja mogu učiniti, u svojoj obitelji, jesam li dobar otac, majka, dijete, baka, djed?' Najvažnije je da svatko od nas bude na visini svoga životnoga zadatka i uloge i onda će društvo, grad, država biti bolji, jer društvo se sastoji od nas pojedinaca koji utječu na sve ono što se događa. Zato nastojmo biti skrušeni i moliti, neka naše molitve budu sabrane da mogu što skrušenije doći do našega Oca Nebeskoga, zaključio je mons. Kutleša.

Nakon mise koncelebranti su se u procesiji uputili u kapelu Svetoga Križa gdje je održano klanjanje pred Presvetim Oltarskim Sakramentom.

VELIKI PETAK U PULI

„Živjeti kršćanski bez trikova i kompromisa“

Porečki i pulski biskup mons. Dražen Kutleša predvodio je Obrede Velikog petka u pulskoj katedrali. Nakon čitanja Muke, u kojoj je ulogu Isusa čitao đakon Zoran Cetinić, biskup se u prigodnoj homiliji osvrnuo na susret i odnos Pilata prema Isusu. On, guverner, predstavnik okupatorske rimske vlasti, iako ima vlast osloboditi Isusa i to nastoji učiniti, ipak izbjegava preuzimanje odgovornosti jer ne želi narušiti diplomatske odnose s lokalnim vjerskim vođama kako mu to ne bi negativno utjecalo na profesionalno napredovanje u hijerarhiji rimske vlasti. Nakon što ga je supruga upozorila na vrlo neobičan san glede Isusa, nastojeći kategorizirati Isusov pravosudni predmet kao židovski spor teološke naravi, a želeći ga osloboditi, šalje Isusa Herodu, koji nema vlast osuditi ga na smrt. To je prva faza susreta u kojoj Pilat nastoji izbjeći susret s Isusom. Biskup je pozvao okupljene da se zapitaju kako često i u kojim okolnostima oni izbjegavaju susret s Isusom.

U drugoj fazi Pilat nudi Isusu kompromis, no Isus ostaje onaj u kojega mi i danas vjerujemo, bez kompromisa. Mi ljudi vrlo često u životu pristajemo

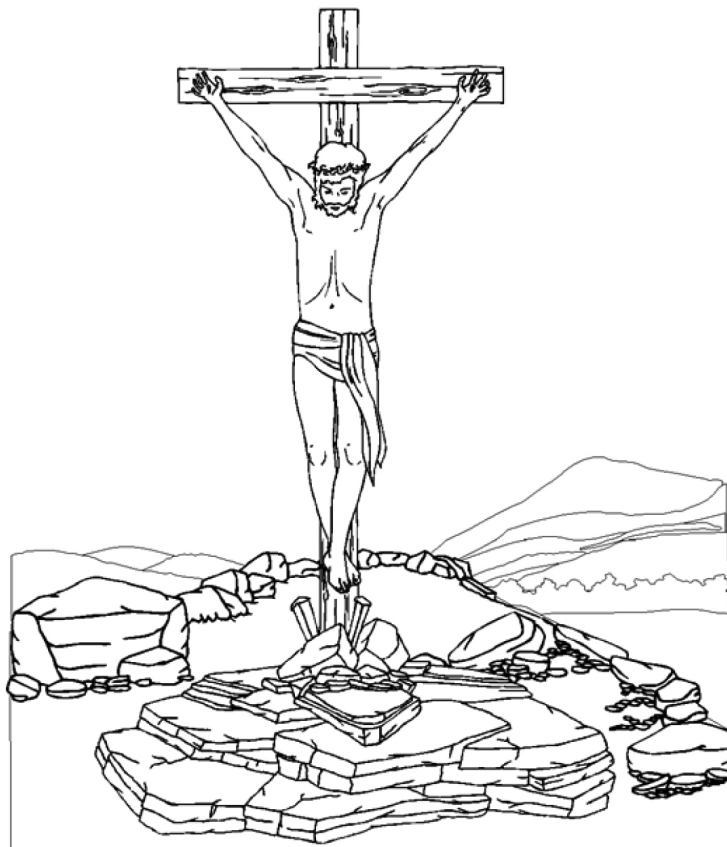
na kompromise, negirajući ili sakrivajući svoju vjeru u Isusa, kako bi nam bilo lakše u praktičnim zemaljskim okolnostima.

U trećoj fazi Pilat pokušava upotrijebiti židovski običaj puštanja jednog zatvorenika o blagdanu Pashe kao vrlo inteligentan trik da oslobodi Isusa, istaknuo je propovjednik. No, svjetina bira oslobođenje Barabe, razbojnika.

Na kraju, činom pranja ruku, Pilat odbija odgovornost za Isusovu osudu na smrt. Jedini koji može odlučiti o Isusovom oslobađanju, to ne čini iz koristi. Ipak, u povijesnoj memoriji, on tu odgovornost ne može izbjeći, jer ostade zapisano da je Isus osuđen i razapet „pod Poncijom Pilatom.“

Mnogi se danas ne žele susresti s Isusom, žele ostati po strani, promatrati, no čovjek mora u životu donijeti odluku, ne koristiti trikove i kompromise u cilju osobne koristi i promidžbe, već hrabro zastupati kršćanska načela i sukladno njima djelovati, zaključio je mons. Kutleša.

Obrede Velikog petka pjevanjem je popratio katedralni zbor pod ravnanjem Elene Roce.

VAZMENO BDJENJE U POREČKOJ KATEDRALI

Velika subota, 20. travnja 2019.

„Večeras trebamo obnoviti svoju vjeru i vratiti se na korijene“

Večeras trebamo obnoviti svoju vjeru i vratiti se na korijene, rekao je biskup Kutleša u homiliji Vazmenog bdjenja. Treba se u životu vratiti onome što je najvrjednije, vjeri koju trebamo čuvati od djetinjstva do smrti. Ta vjera je temelj svih odnosa, od obiteljskih do društvenih. Jer, kada izgubimo vjeru u čovjeka onda se prekidaju svi odnosi. Zato jedni drugima trebamo vjerovati, biti ljudi od povjerenja i ljudi koji će zadobiti to povjerenje, a koje se, znamo, vrlo lako gubi. I mi pred Bogom polažemo ispit jesmo li tu vjeru izgubili ili zatajili. U susretu s Isusom Kristom svi se trebamo opredijeliti, ili si za ili si protiv.

U porečkoj katedrali misu Vazmenog bdjenja predvodio je porečki i pulski ordinarij mons. dr. sc. Dražen Kutleša. Nakon blagoslova vatre u povijesnom atriju te drevne bazilike uslijedio je Hvalospjev Uskrsnoj svijeći koje je ove godine otpjevao Tomislav Čoga iz Funtane.

Nakon čitanja Službe riječi i Evandjelja biskup je u prigodnoj homiliji podsjetio na 4 faze, 4 službe koje se obredno odvijaju tijekom mise Vazmenog bdjenja. Istaknuo da prva faza, Služba svjetla u središte stavlja Uskrsnu svijeću koja simbolizira Krista. Svjetlo uvijek služi da se odagna tama. U tami uvijek tražimo tračak svjetlosti kako bi se mogli orijentirati. To svjetlo je Isus Krist koji nama pokazuje kojim putem krenuti. Bez toga svjetla, kako pojedinac, tako i svijet, ne može ići u pravom smjeru i ne može se boriti protiv onoga zla koje vlada svijetom. Zato častimo svijeću kao simbol Isusa Krista.

Drugi dio liturgije Vazmenog bdjenja je Služba riječi, nastavio je biskup. Podsjetio je na čitanje o tome kako Bog kuša Abrahama, istaknuo je kako je on položio ispit, te ga se zato sjećamo i mi kršćani, ali i Židovi, kao praoca naše vjere. I nas ova Liturgija riječi u prvome redu poziva da vjerujemo. Sve što je stvoreno na ovome svijetu stvoreno je Riječju Božjom. Zato Riječ ima jednu od glavnih funkcija u liturgiji. Zato kažemo da mi počinjemo vidjeti tako što slušamo što nam drugi govore. I Riječ je prenošena s koljena na koljena. Kao vjernici uvijek trebamo paziti na tu Riječ, ne samo da je trebamo shvaćati i prihvaćati nego i upućivati i naviještati tu Radosnu vijest dugim ljudima.

Govoreći o trećem dijelu liturgije Vazmenog bdjenja, Krsnoj službi, biskup je istaknuo kako je u centru voda. Ona je simbol života, ali i simbol čišćenja od grijeha. Zato moramo biti uronjeni u tu vodu kako

bi bili kršteni i kako bi mogli živjeti u svjetlu vjere. U liturgiji vazmenog bdjenja u Krsnoj službi postoji i obnova krsnih obećanja. Podsjećanje je to na trenutak kada su naši roditelji na krštenju za nas obećali da će nas odgajati u vjeri. Večeras trebamo obnoviti svoju vjeru i vratiti se na korijene. Treba se u životu vratiti onome što je najvrjednije, vjeri koju trebamo čuvati od djetinjstva do smrti. Ta vjera je temelj svih odnosa, od obiteljskih do društvenih. Jer, kada izgubimo vjeru u čovjeka onda se prekidaju bračni i svi drugi odnosi. Zato jedni drugima trebamo vjerovati, biti ljudi od povjerenja i ljudi koji će zadobiti to povjerenje, a koje se, znamo vrlo lako gubi. I mi pred Bogom polažemo ispit jesmo li tu vjeru izgubili ili zatajili. U susretu s Isusom Kristom svi se trebamo opredijeliti, ili si za ili si protiv. Ne možeš reći ja sam neutralan nego jednostavno svatko mora u svojoj nutrini dati odgovor. Vjerujem da mi, koji se nalazimo ovdje večeras, smo svi za Isusa Krista. No svjesni smo da znamo pasti, izdati i zatajiti Isusa. Ponekad u Isusu tražimo neke svoje interese ili druge aspekte koje smo vidjeli tijekom događaja kojih se podsjećamo u Velikom tjednu. Mi se kajemo, i želimo ići naprijed, i da naša vjera raste. A vjeruje se srcem, ne toliko očima, i razumom, nego onim što čovjek u dubini duše osjeća i što treba priznati svome Gospodinu.

Posljednji dio liturgije Vazmenog bdjenje je euharistijska služba, nastavio je biskup. Podsjećanje je to, ali i spomen čin na ono što je Isus učinio na Posljednjoj večeri. Osim podsjećanja to je i uprisutnjavanje svega onoga što je Isus učinio i vjerujemo da je on među nama i da je prisutan u svetoj hostiji. Zato ga na poseban način štujemo U Presvetom Oltarskom Sakramentu.

Neka nam ova sveta noć bude poticaj da u životu budemo ono što su naši stari svjedočili za nas, da ne iznevjerimo svoje roditelje i sve one koji su nas donijeli na krštenje nego da budemo osobe koje će poštivati njihova obećanja, ali ispoštivati i ona obećanja koja smo dali radi svoje djece i u čiji smo odgoj uložili toliki trud, zaključio je biskup.

Na kraju mise, katedralni župnik, preč. Milan Zgrablić čestitao je svima okupljenima svetkovinu Uskrsa, a učinio je to i na talijanskom i njemačkom jeziku, obzirom da na mise Vazmenog bdjenja i svetkovine Uskrsa u porečkoj katedrali dolaze i brojni inozemni gosti koji u Istri tradicionalno provode dane Uskrsnih blagdana.

USKRS JE TEMELJ NAŠE VJERE

Proslava Uskrsa u Poreču

Porečki i pulski biskup mons. Dražen Kutleša predvodio je misu svetkovine Uskrsa u porečkoj prvostolnici. Iznimno velik broj vjernika se okupio na toj glavnoj misi u Poreču. Bilo je tu uz župljane i mnogo domaćih i stranih gostiju.

Biskup se u prigodnoj homiliji osvrnuo na žene koje prve dolaze na Isusov grob i nalaze ga praznog, točnije, kroz izvješća koja nam donose Evandjelja, na dinamiku njihovog rasta u vjeri, iz tame prema svjetlu. Taj rast raščlanio je kroz četiri faze.

Prvi trenutak, kada ne nalaze tijelo u grobu gdje bijaše položeno, obilježen je beznađem, zasljepljene tugom ne vide druge mogućnosti. Taj je trenutak obilježen tugom jer nakon svega što se dogodilo ne mogu mu iskazati ni dužne pogrebne počasti propisane obredom. Ljudi u teškim trenucima tame, u obiteljskim tragedijama najčešće interpretiraju najnegativnije i često ne vide druge mogućnosti koje se otvaraju. Isus stoji pokraj groba, ali ga one ne vide jer su zaokupljene svojom tugom, možda ne toliko radi Isusa, veće zato što se čovjek u tim trenucima pita 'Što će biti sa mnom?', zaokupljen je brigom o vlastitoj budućnosti.

Nadalje, Sveto Pismo navodi da je bio jedan potres i da se je tada grob otvorio. I u naš život treba doći nekakav potres da nas uzdrma u našoj učmalosti i ravnodušnosti, da vidimo da ništa nije sigurno.

U drugoj fazi dolazi im od anđela poziv na odvažnost vjere, anđeo im govori da krenu prema grobu i da vide da je Isus uskrsnuo. Svi su od njega nešto očekivali i htjeli su biti u prvim redovima za neke svoje interese. Nisu ga shvaćali i nisu htjeli razumjeti što je on govorio, već su samo gledali ovozemaljske stvari. Anđeli ih podsjećaju na Isusove riječi o njegovu uskrsnuću treći dan. I mi trebamo krenuti od naše male vjere prema iskustvu i uvjeriti se da nas Riječ po kojoj je sve stvoreno nadahnjuje, vodi. I u životu, u međuljudskim odnosima se sve temelji na povjerenju. Vjera je temelj svih međuljudskih odnosa. Kada se to povjerenje naruši nema više sklada ni u obitelji ni u društvu.

U trećoj fazi njihova vjera raste, i mi trebamo krenuti u produblјivanje naše vjere. Nakon perioda

učenja dolazimo do faze kada to znanje trebamo prenijeti ili primijeniti, tada vidimo koliko je naše znanje krhko i nema onoga iskustvenog elementa. Anđeli pozivaju žene da iskustveno rastu u vjeri, jednako tako pozivaju i nas da trebamo svoju vjeru ohrabrivati, i kada je spoznamo da je trebamo dalje naviještati. Trebamo prihvatiti i paradoks vjere da mi slušajući vidimo, jer se osim na oči moramo osloniti na slušanje temeljem kojeg se budi vjera. Trebamo rasti i napredovati u našoj vjeri.

U četvrtoj fazi se događa njihov osobni susret s Gospodinom. Nastalo je veliko veselje jer su vidjele Gospodina. Biskup je potaknuo vjernike da se zapitaju u kojoj su fazi vjere, te naglasio da se čovjek treba radikalno odlučiti biti za Isusa, ne može biti neutralan. U životu će biti uvijek mnogo sumnji i razočarenja no jedini koji nas nikada neće prevariti ni razočarati je upravo Isus, istaknuo je mons. Kutleša.

Uskrs je temelj naše vjere, i zato u toj vjeri treba nastojati rasti do punine, kako bi se u punini mogli sjediniti s Uskrsnim. Tražimo od Isusa da nas prati na našem putu iz tame prema svjetlosti. U tom duhu živimo i vjerujemo. Posvetimo vrijeme i brigu našim dušama jer je to jedino vrijedno. Neka ovaj Uskrs bude naše životno putovanje iz tame u svjetlost, iz straha u našu vjeru i hrabrost, zaključio je mons. Kutleša.

Na kraju mise, katedralni župnik, preč. Milan Zgrablić čestitao je svima okupljenima svetkovinu Uskrsa, a učinio je to i na njemačkom i na talijanskom jeziku, obzirom da na misu svetkovine Uskrsa u porečkoj katedrali dolaze i brojni inozemni gosti koji u Istri tradicionalno provode dane Uskrsnih blagdana. Osim na hrvatskom evandjelje je ovom prigodom pročitano i na talijanskom jeziku, a pročitao ga je trajni đakon iz Biskupije Rimini u Italiji, iz Župe Cattolica, vlč. Antonio Giustini.

Misu je pjevanjem uzveličao katedralni zbor uz orguljsku pratnju Marka Ritoše, a direktno radijski prenosile dvije radio postaje županijske koncesije, Radio Istra i Radio Pula.

PUT MARIJE MAGDALENE DO VJERE U USKRSNUĆE

Misa posvete ulja Poreč, 18. travnja 2019.

Propovijed mons. dr. Dražena Kutleše, porečkog i pulskog biskupa

Svi uskrsni tekstovi prikazuju apostole i druge učenike kao one koji su na putu koji vodi prema razumijevanju uskrsnuća. Potpuno nova stvarnost ušla je u njihov svijet stavljajući u pitanje njihovo shvaćanje uskrsnuća. Daleko od toga da se učenike opisuje kao lakovjerne, tekstovi ih opisuju kao šokirane, uznemirene, pa čak i vrlo sumnjičave. To nisu bili ljudi skloni naivnosti ili izmišljanju priča kako bi ublažili svoju tugu. Prilično su zapanjeni novom stvarnošću i bore se kako bi se njihovi umovi okrenuli nečemu što u potpunosti ne razumiju.

Prekrasan primjer puta do vjere u uskrsnuće je onaj Marije Magdalene, koja započinje svoj put do vjere u uskrsnuće s nakanom dovršenja propisanih pogrebnih rituala oko Isusovog mrtvog tijela, ali koje završava priznavanjem da je vidjela "Gospodina". Istražimo zajedno njezin put kao što je opisano u Evanđelju po Ivanu (Iv 20, 10-18), i vidimo što nas može naučiti o našem vlastitom putu prema vjeri u uskrsnuće.

Kako bi bolje shvatili cijeli kontekst prisjetimo se da je Marija vrlo rano otišla na grob, "još za mraka", i opazila da je kamen s groba dignut, a grob prazan. Otrčala je i došla k Petru i Ivanu, koji su potom otišli provjeriti njezine tvrdnje. Iako je Ivan povjeroval, nakon provjere nije izrekao nikakav zaključak. Petar i Ivan odlaze, a Marija Magdalena ostaje na grobu sama, barem privremeno (jer iz drugih evanđelja znamo da su i druge žene bile blizu).

Marija Magdalena na Isusovu grobu putuje od straha do vjere. Pobožno istražimo njezin put do vjere u uskrsnuće koji se sastoji od pet faza.

1. UZNEMIRUJUĆI STRAH - Marija Magdalena traži Isusovo mrtvo tijelo. Tog jutra otišla je do groba s jednom namjerom: dovršiti propisane pogrebne običaje. Njegovo tijelo je u petak navečer žurno položeno u grob, jer je gotovo bio sumrak, a blagdan Pashe je bio blizu. Pasha i subota su prošli, bilo je vrijeme za pomazanje tijela i dovršenje propisanih židovskih običaja.

U petak je Marija prošla kroz golemu travu, vidjevši svog Isusa, svog Mesiju, brutalno mučenog i polako ubijenog na križu. Činilo se da nije moglo biti gore, ali upravo se to dogodilo. Čini se da

su pljačkaši grobova provalili i ukrali tijelo. Začudo, ostavili su za sobom skupe povoje u koje je bilo zamotano Isusovo tijelo. Ali nije važno, stvari su sada bile totalna katastrofa. Sada se čini da ne može ni iskazati posljednji čin milosrđa prema Isusu.

Zbog svoje velike uzrujanosti, Marija ne može ispravno prosuđivati informacije koje su ispred nje. Isus je obećao da će ustati od mrtvih, treći dan, i to je bio treći dan. Prazan grob ne označava pljačkaše grobova; manifestira uskrsnuće! No, u svom strahu i žalosti, Marija izvlači samo najnegativnije zaključke.

To je, naravno, naše ljudsko stanje. Mnogi od nas, zbog straha i možda prošlih trauma, imaju tendenciju da daju najnegativnija tumačenja događaja iz svog svakodnevnog života. Brzo se hvatamo za loše vijesti, a dobre vijesti olako odbacujemo, ili jedva da primijetimo da većina stvari ipak ide dobro. Umjesto toga, usredotočili smo se na nekoliko stvari koje idu loše i samo njih vidimo i ništa drugo. Tako lako smo negativni i zaboravljamo činjenicu da i u teškim i bolnim trenucima, dok se neka vrata zatvaraju druga se već otvaraju. Bog nam uvijek daje nove mogućnosti koje su oko nas ali mi smo fokusirani samo na svoje probleme i svoje misli. Nove mogućnosti se često pojavljuju i u bolnim okolnostima samo ih trebamo uočiti i prihvatiti.

Marija će uskoro susresti nešto novo, ali za sada ju je njezina tuga zatvorila u najnegativnije moguće tumačenje.

a) Retoričko pitanje – Anđeli je pitaju: "Ženo, što plačeš?" Retoričko pitanje zapravo je više izjava u obliku pitanja. Namjera mu je potaknuti je na razmišljanje i upozoriti je, ili barem pozvati je na ponovno promišljanje. Čini se da je anđeli pozivaju da se prisjeti da je ovo treći dan, a Isus je obećao da će toga dana uskrsnuti. Zašto onda plače nad praznim grobom? Isus, koji je podigao druge od mrtvih, izliječio slijepce, smirio oluje i ozdravio gubavce, rekao je da će uskrsnuti treći dan od mrtvih. Zašto plačete nad praznim grobom? Umjesto toga, trebali biste se radovati!

b) Tužni odgovor - Mariji to pitanje ništa ne znači. U svojoj tuzi ona ne uzima u razmatranje poticaj koji joj nude anđeli. Ona glatko bez razmišljanja

odvraća: „Uzeše Gospodina mojega i ne znam gdje ga staviše, tj. tražim tijelo koje je nestalo recite mi gdje ste ga stavili kako bih mogla nastaviti posao radi kojeg sam došla ovdje.

Žalost to čini. Ona nam oduzima sposobnost da vidimo jasnije druge mogućnosti, druga tumačenja. Tako lako pretvorimo stvari u katastrofu u našem umu; pretpostavljamo najgore. Marija je na najnižoj mogućoj razini, zatvorena u velikoj napetosti i velikoj tuzi.

2. POGREŠNO UTVRĐIVANJE ČINJENICA - U tekstu piše: *Obazre se i ugleda Isusa gdje stoji, ali nije znala da je to Isus.* Isus joj govori: **Ženo, što plačeš? Koga tražiš?** Marija je mislila da je to vrtlar i nastavlja govoriti o Isusu kao o mrtvom tijelu kojega traži.

Zašto Ga ne prepoznaje? Je li promijenio izgled? Ili su joj se u očima pojavile suze i nije mogla dobro vidjeti. Ne možemo reći, ali u svakom slučaju ona gleda ravno u Isusa, ali Ga ipak ne prepoznaje, čudno što žalost i tuga učine čovjeku, zamrača nam um i oči. Gledamo a ne vidimo.

Prečesto je to i naše stanje. Gospodin nam je prisutniji više nego mi sami sebi; On je prisutniji od bilo koga ili bilo čega u ovom svijetu. Ipak, čini se da vidimo sve i svašta osim Njega. To je naša duhovna sljepoća. Moramo napraviti put u vjeri i naučiti Ga vidjeti. Moramo doći do normalnog kršćanskog života, koji se živi u svjesnom kontaktu s Isusom u svakom trenutku dana. Je li sunce prestalo biti prisutno samo zato što ga slijepac ne može vidjeti? Naravno da ne. Ni Gospodin ne prestaje biti prisutan među nama jednostavno zato što Ga ne možemo prepoznati i vidjeti. Moramo se otisnuti na put vjere u kojem će naše oči biti otvorene kako bi smo svugdje mogli vidjeti Božju prisutnost.

3. POČETNA VJERA - Jedan od paradoksa naše vjere je da učimo vidjeti slušajući, tj. da vidimo slušajući. Jer Pismo kaže da vjera dolazi slušajući (Rim 10,17), a vjera je način spoznavanja i gledanja putem tog znanja.

Isus joj kaže “Marijo”. Tom riječju, tim prozivanjem i izgovaranjem osobnog imena oživljava njezinu vjeru; oči joj se otvaraju i ona prepoznaje Isusa. Slušajući budimo vjeru i počinjemo vidjeti realni svijet i vidimo da nije baš onako kako smo bili uvjereni da treba biti. Mi se previše oslanjamo na tjelesne oči jer mislimo da bez njih ne možemo vidjeti ni materijalni ni duhovni svijet. Ali moramo biti svjesni da jedino vidimo slušajući a ne govoreći.

Duhovna sljepoća prestaje kada počinjemo slušati očima vjere i surađivati s Božjom Riječju.

Trebamo, također, dopustiti Gospodinu da nam govori preko svoje Riječi, kako bismo Ga mogli naučiti upoznati i vidjeti po vjeri, a ne tjelesnim očima.

Međutim, Marijina vjera je, za sada, samo prva vjera, početna vjera. Potrebno je još proći put sazrijevanja.

4. NEJASNI FOKUS - Nakon što je prepoznala Gospodina Isusa, Marija Ga prvotno želi zadržati i biti uz Njega. Njezin izjava nije samo fizička, već govori o nekoj vrsti zadržavanja u prošlosti. Iako, je istina da je stvarno Isusovo tijelo uskrsnulo i vratilo se, čovječstvo koje je uskrsnulo je proslavljeno čovječstvo. Postoji nešto novo na što se Marija mora vratiti i vidjeti.

a) Prijašnje stanje (status quo ante) – Isus joj kaže *ne zadržavaj se sa mnom jer još ne uzidiho Ocu.* Marijina gesta prihvaćanja Gospodina i Njegova reakcija na to, sugeriraju da se nešto promijenilo da Marija još nije u potpunosti razumjela. Ona Ga želi zadržati kao što je On nekad bio. To je kao da kaže: “Isuse, to si ti! Nastavimo tamo gdje smo bili prije razapinjana na križ.” Ona ponovno misli na Isusa iz Nazareta, ali sada mora vidjeti i Gospodina slave. Njegovo razapinjanje na križ dovelo je do Njegove slave. Zato Isus dalje govori o činjenici da uzlazi Ocu.

Moramo, također, dublje shvatiti Isusa dok smo na putu vjere. Ili bi možda bilo bolje da kažemo drugim riječima, moramo dopustiti Gospodinu da se uzdigne u našem osobnom putovanju do vjere u uskrsnuće.

Sv. Pavao u Drugoj poslanici Korinćanima izjavljuje potvrđujući tu uskrsnu transformaciju: *Stoga mi od sada nikoga ne poznajemo po tijelu; ako smo i poznavali po tijelu Krista, sada ga tako više ne poznajemo. Dakle, je li tko u Kristu, nov je stvor. Staro uminu, novo, gle, nastalo! Sve je od Boga koji nas sa sobom pomiri po Kristu i povjeri nam službu pomirenja. Jer Bog je u Kristu svijet sa sobom pomirio ne ubrajajući im opačina njihovih i polažući u nas riječ pomirenja. Kristovi smo dakle poslanici; Bog vas po nama nagovara. Umjesto Krista zaklinjemo: dajte, pomirite se s Bogom! (2 Kor 5,16-20).*

b) Poziv – Tada Isus poziva Mariju: **Idi mojoj braći.** Imajte na umu da je ovo prvi put da je apostole nazvao “braćom”. Čini se da se za to trebala dogoditi muka, smrt i uskrsnuće da bi ih nazvao braćom. Isus

joj nalaže da im javi: *Uzlazim Ocu svome i Ocu vašemu, Bogu svome i Bogu vašemu.*

5. PUNINA VJERE - U ovoj posljednjoj fazi, Marija čini značajan korak na svom putu. Dolazi do pune vjere utemeljenoj na toj interakciji s Uskrslim Isusom. Kako? Kad ode apostolima, kaže: *Vidjela sam Gospodina.* Ne kaže samo: "Vidjela sam Isusa." Naziva Ga "Gospodinom". Istina je da izraz "Gospodin" može jednostavno biti izraz poštovanja, ali čini se da postoji promjena u Marijinom razumijevanju. Ona ide od upotrebe izraza "Gospodin" koji se odnosi na mrtvo tijelo koje je uzeto i položeno negdje, i dolazi do potpunog uvjerenja kada kaže: "Vidjela sam Gospodina." To jest: "Vidjela sam Isusa, koji je Gospodin i Bog, On je uskrsnuo i uzašao, i dao mi je riječ za vas obdarenu punim autoritetom." Ovo je uskrsnuće: vidjeti Isusovu slavu i shvatiti da je On Gospodin slave i Riječ koja je Bog.

Ovo je istinska uskrsna vjera. Ne samo da vidimo mrtvo tijelo koje se vraća u život, nego i da vidimo tko je on uistinu: "Gospodin" (*Kyrios*). Isus je Gospodin i uskrsnuo je od mrtvih.

Sv. Pavao u poslanici Filipljanima potvrđuje: *On, trajni lik Božji, nije se kao plijena držao svoje jednakosti s Bogom, nego sam sebe »oplijeni« uzevši lik sluge, postavši ljudima sličan; obličjem čovjeku nalik, ponizi sam sebe, poslušan do smrti, smrti na križu. Zato Bog njega preuzvisi i darova mu ime, ime nad svakim imenom, da se na ime Isusovo prigne svako koljeno nebesnikâ, zemnikâ i podzemnikâ. I svaki će jezik priznati: »Isus Krist jest Gospodin!« - na slavu Boga Oca (Fil 2, 6-12).*

Marija Magdalena učinila je put od straha do vjere. Počela je tražiti mrtvo tijelo koje je trebala pomazati. Završava tako što je dala zrelu uskrsnu izjavu: "Vidjela sam Gospodina." To je doista Isus koji je uskrsnuo u istom tijelu. Ali On se proslavlja i sada u potpunosti pokazuje očitovanja svoje slave kao vječni Sin Božji i Sin Čovječji. Doći na uskrsnu vjeru ne znači samo vidjeti Isusa iz Nazareta koji je uskrsnuo od mrtvih, već još više gledati kako je On Gospodin slave.

Marija je obavila svoje putovanje. Položila je ispit vjere. Jesi li se ti uopće uputio na taj put? Ili si još ostao u strahu? Što je s tobom? Što je s tvojom vjerom u Uskrsnog Gospodina? Razmisli!

